

ERFGOED

LEEFT

06

WIELERSPORT IN HET MEETJESLAND

TEKST:

DOMINIQUE LAMPO

INLEIDING:

KARL VANNIEUWERKE

EEKLO 2009

INHOUD

DE FLANDRIENS.
CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

MEETJESLAND KOERST

VOORWOORD

P. 6

INLEIDING

P. 7

DE PIONIERSTIJD VAN HET WIELRENNEN

P. 8

Het ontstaan van de wielersport

P. 9

De eerste koersen in het Meetjesland

P. 10

Camiek Haeck, de koning van de straatkoersen

P. 10

De Flandriens avant la lettre

P. 12

Marcel Buysse, de eerste wielervedette uit het Meetjesland

P. 14

HET INTERBELLUM (1919-1939)

P. 17

Meetjeslander Maurice De Waele schrijft mee Tourgeschiedenis

P. 18

Fietsenindustrie in Maldegem

P. 21

Wielerkampioenen in de schaduw van Maurice De Waele

P. 24

Groei en verval van het baanwielrennen

P. 25

HET WIELRENNEN TIJDENS DE TWEEDE WERELDOORLOG (1940-1945)

P. 30

DE WIELERHELDEN NA DE TWEEDE WERELDOORLOG

P. 32

Berten Ramon, de pechvogel

P. 33

Noël Foré, de Flandrien

P. 34

Romain De Loof, de stylist

P. 36

Eric De Vlaeminck, de acrobaat

P. 38

Roger De Vlaeminck, de superkampioen

P. 41

John De Muynck, de roze panter

P. 44

De Planckaerts, het geslacht

P. 46

Frank Hoste en Rudy Matthys, krachtpatzers in de sprint

P. 51

Rudy Dhaenens, de pechvogel

P. 52

Wielersportvrienden, 50 jaar een crack in wielersportorganisaties

P. 54

Verzamelaars Mark Van Hamme en Mario Simoen

P. 56

DE TOEKOMST

P. 58

De Omloop van de Gouden Garnaal, de laatste Meetjeslandse kermiskoers

P. 59

BIBLIOGRAFIE

BEELDVERANTWOORDING

COLOFON

VOORWOORD

ERFGOED LEEFT!

Met de reeks 'Erfgoed Leeft' wil de Erfgoedcel Meetjesland het culturele erfgoed van het Meetjesland onder de aandacht brengen. Fris, actief, uitnodigend en toegankelijk. Deze woorden typeren de reeks.

In deze zesde editie 'Meetjesland koerst' brengen we de Meetjeslandse wielervedstrijd in beeld. Het ontstaan van de wielervedstrijd, de eerste straatkoersen, de velodrooms, de fietsproductie en de naoorlogse opmars van de sport komen aan bod. De overbekende Flandriens uit onze streek spreken tot de verbeelding. Tourwinnaar Maurice De Waele, Monsieur Paris-Roubaix Roger De Vlaeminck, het geslacht Planckaert en vele anderen genieten vandaag eeuwige roem door hun opmerkelijke prestaties. Vandaag staat een nieuwe generatie klaar om hen op te volgen.

Mijn dank gaat uit naar de provincie Oost-Vlaanderen voor de steun aan het project Sp®aakmakers -over de wielervedstrijd in Meetjesland, Leiestreek en Scheldeland - binnen het reglement sociaal-culturele projecten. Het is in dit kader dat deze publicatie tot stand kwam. Een bijzondere vermelding verdienen ook de auteurs, de fotograaf, de verzamelaars van foto's, de heemkringen en de samenstellers van deze publicatie. Als Maldegems schepers van cultuur en van sport draag ik dit samengaan van sport en cultuur een warm hart toe.

Zoals ook met de andere edities van Erfgoed leeft, hoop ik dat u hierbij een heerlijk stukje erfgoed en cultuur van onze streek leert kennen. Veel leesplezier!

Frank Sierens

Voorzitter COMEET / Erfgoedcel Meetjesland

INLEIDING

OVER WATER, AARDE EN VUUR

Ik herinner mij nog autoritten uit de zeventiger jaren. Als kind kwam ik één keer per jaar bij verre familie in Assenede op bezoek. Los van het feit dat ik Assenede een vreemde naam vond die me vooral aan Assepoester – kinderen hebben vaak vreemde hersenkronkels - deed denken, voelden de autoritten van Ieper naar Assenede aan als tochten naar Fantasialand. Naar een plek waar meer mogelijk was dan op andere plaatsen. Mijn vader had me verteld dat het de streek was van Roger en Eric De Vlaeminck en van kersvers Girowinnaar Johan De Muynck. En dat ook de broers Planckaert en moeder Gusta daar niet zover uit de buurt woonden. Mochten wij daar naartoe? Op de achterbank zat ik fier te wezen met een pakketje Paninistickers en een handvol tinnen wielervedstrijdjes. Ik speelde tijdens de rit de Omloop Het Volk en de Rondes van Italië en Frankrijk na. Met de armsteun als Oude Kwaremont, Mortirolo of Tourmalet. De Muynck zag er op zo'n plaatje niet uit als een coureur. Hij won in mijn leefwereld maar heel af en toe. Eric De Vlaeminck deed dat al wat meer. Hij was tenslotte zeven keer wereldkampioen veldrijden. Mijn vader vertelde dat Eric in de gevangenis had gezeten, maar dat maakte toen geen indruk op me. Eric was vooral kampioen-op-een-fiets. En Roger was van het mooiste dat Onze Lieve Heer ooit op een fietskader had geboetseerd. De perfectie nabij. Esthetiek en efficiëntie verbonden in hetzelfde lichaam. Roger was voor mij een Griekse God. Hij won ook in mijn geïmproviseerde Superprestige de meeste wedstrijden. 'Hoe het kwam dat die allemaal in dezelfde buurt woonden?', wilde ik van vader weten. 'Het heeft met het leidingwater te maken', maakte hij me wijs. Terwijl papa tijdens het familiebezoek Augustijnbier uit Ertvelde, werd mij Coca-Cola aangeboden. Ik bedankte. Het mocht water zijn. En liefst van de kraan. Ik ging zelfs mee naar de keuken om me te vergewissen of het toch niet uit de fles kwam. Het heeft niet mogen zijn. Wielervedstrijder ben ik niet geworden. Mijn vader had me voorgelogen. Het lag niet aan het leidingwater beseft ik pas later. Veeleer aan de aarde en het vuur. De potgrond waarin een sport kon kiemen, het vuur waarmee een uitzonderlijk métier werd beleefd in een unieke streek: het Meetjesland!

Karl Vannieuwerke

1. DE PIONIERSTIJD VAN HET WIELRENNEN

CAMIËL HAËCK WAS DE KONING
VAN DE STRAATKOERSEN.
HEEMKUNDIGE KRING LAND
VAN DE WOESTIJNE
CA. 1908

BRUSSEL-ZOMERGEM.
COLLECTIE WALTER REDEL.
1933

1. HET ONTSTAAN VAN DE WIELERSPORT

De geschiedenis van de wielersport in ons land begint in 1819. In de Doornikse krant *'La feuille d'Annonces'* van 23 april van dat jaar vinden we de oudste melding van een *vélocipède*. Een zekere Brusselaar Karr zou een fiets naar het model van baron Karl Friedrich Christian von Drais in ons land gebracht hebben. Die ietwat gekke baron von Drais had een jaartje eerder zijn *Laufmaschine* in Frankfurt aan het grote publiek voorgesteld. Uit 1826 dateert een bericht van een wedstrijd in België: Antwerpen-Kontich-Antwerpen. Toch zou die eerste organisatie nog niet het ontstaan van de wielersport inluiden.

Integendeel, pas op het einde van de jaren 1860 kende zowel de fiets als de wielersport een voorzichtige doorbraak. In onze provincie was Gent op 11 april 1869 het decor voor een eerste wielervedstrijd. Ook in Roeselare werd een eerste wedstrijd georganiseerd. Die wedstrijden hadden veel weg van dressuurwedstrijden uit het paardrijden. Men reed om het snelst, om het traagst en haalde acrobatentoeren uit op de fiets. In de *'Gazette van Thielt'* van 22 april 1869 is er bij de aankondiging van de wedstrijd een duidelijke link naar de paardensport: *'Morgen zondag moet te Rouselaere eenen wedstrijd plaats hebben tussen de liefhebbers van dat nieuwe slach van peerden die leven zonder eten en lopen zonder beenen genoemd 'snelloopers'.*

De eerste vélocipèdewinkels openden hun deuren en op meerdere plaatsen in het land stichtte men wielersclubs. Toch duurde het nog tot 21 januari 1883 vooraleer drie Brusselse clubs, één uit Antwerpen, één uit Gent, één uit Bergen en één uit Verviers de *Fédération Vélocipédique Belge* boven de doopvont hielden. Amateurs waren in die beginperiode welkom, maar beroepsrenners konden zich pas in 1894 aansluiten.

Net als in de ons omringende landen was de fiets vooral het speeltje van de goeude burgerij. Fabrieksarbeiders en landbouwers hadden het geld niet om zich een rijwiel te kopen. Het verpauperde Vlaanderen was dan ook in het begin van de jaren 1890 niet bepaald de bakermat van de wielersport.

Meer zelfs, op het platteland reageerde men met argwaan op deze nieuwe sport. Belhamels gooiden met stenen of met eieren en meneer pastoor maakte de mensen wijs dat de fiets verderfelijk was. De wielerskampioenen moest je in die periode dan ook vooral in het Brusselse en in Wallonië zoeken.

2. DE EERSTE KOERSEN IN HET MEETJESLAND

Toch kwamen er halverwege de jaren 1890 ook in het Meetjesland wielclubs, onder meer in Eeklo, Nevele, Hansbeke, Lotenhulle en Aalter. Op 8 augustus 1897 werd in Bassevelde wellicht de eerste kermiskoers in het Meetjesland gereden. Een week later konden de renners in Sint-Laureins aan de slag. Vaak waren in die periode een aantal fietsspelen even populair als de wielersport. De regionale wedstrijden op het einde van de 19de eeuw en in het begin van de 20ste eeuw kan je natuurlijk niet vergelijken met de huidige kermiskoersen.

Deze straatkoersen werden gereden op heel slechte wegen en over korte afstanden. Zo streden de renners meestal over afstanden van minder dan tien kilometer tegen elkaar. Bovendien kregen jonge renners of minder sterke renners een kleine voorsprong. De eerste kermiskoersen of straatkoersen waren open wedstrijden. Het prijzengeld voor die wedstrijden lag tussen de 100 en de 200 frank. Na de uitvinding van de luchtband (ca. 1890) werden ook meer en meer langeafstandswedstrijden georganiseerd. De prijs van fietsen daalde rond de eeuwwisseling trouwens gevoelig, want de vraag steeg en de concurrentie tussen de constructeurs was groot. Dit alles zorgde ervoor dat de man in de straat de fiets en de wielersport begon te ontdekken. De bourgeoisie keerde zich af van de fiets. De auto werd nu het nieuwe speelgoed van de rijken. Het kon de opmars van de wielersport niet stoppen. Integendeel, de wedstrijden rezen als paddenstoelen uit de grond. Rond 1905 had bijna ieder dorp zijn straat- of kermiskoers.

3. CAMIEL HAECK, DE KONING VAN DE STRAATKOERSEN

In het Meetjesland en ook ver daarbuiten was Camiel Haeck uit Sint-Maria-Aalter de koning van de straatkoersen. Haeck was een reus van een vent met kuiten als hespen en een stevige zwarte snor zoals het renners uit die tijd paste. De kloeke bakkerszoon groeide eerder toevallig uit tot een specialist in de *stroatekoersn*. Aan zo'n wedstrijden ontbrak het in die tijd niet, zeker niet in Aalter.

Hoe Camiel begon met stroatekoersn

Op de oktoberkermis van 1905 in Sint-Maria-Aalter vond ook een wedstrijd plaats. Net als bij veel andere wedstrijden deed een bierton op het uiteinde van het parcours dienst als keerpunt. Henri Van Ooteghem zegevierde voor eigen publiek, maar het wedstrijdverloop zorgde voor heel wat heibel tussen

DRINKBUSSEN.
WIELERMUSEUM ROESELARE.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

de plaatselijke supporters en de aanhang van enkele Brugse renners. De West-Vlaamse supporters hadden Van Ooteghem voor de ton zien draaien en kaartten die oneerlijkheid aan bij de winnaar. Camiel Haeck was dan wel een vriend van de winnaar, maar met de aanpak van Van Ooteghem kon hij niet leven. Dat maakte hij hem in klare taal duidelijk. Zijn vriend gaf hem op zijn beurt een sneer: 'Ge kunt nog niet met de velo rijden, maar ge voert hier wel het hoogste woord'. Haeck nam geen vrede met de oneerlijkheid van zijn vriend en zei: 'Geef me veertien dagen de tijd en ik zal bewijzen dat ik nog wat anders kan dan praten'.

Het gehakketak zorgde ervoor dat de twee vrienden een weddenschap afsloten. Met een inzet van 20 frank, een groot bedrag in die tijd, zouden ze elkaar bekampen in een wedstrijd over 25 kilometer. Camiel Haeck trok naar Ruiselede, kocht er zich bij De Smet een fiets voor 125 frank en ging aan het trainen. Twee weken later streden Van Ooteghem en Haeck er om, maar een val in de slotkilometer kostte Haeck de zege en de 20 frank. Camiel had de wielermicrobe te pakken.

Haeck zou in de periode voor de Eerste Wereldoorlog de ongekroonde koning van de straatkoersen worden. In 1907, ruim een jaar na de weddenschap zette hij al een schitterend seizoen neer. Zo won hij meer dan 80 koersen: koersen met handicap, snelheidswedstrijden, afvallingswedstrijden en pistenummers. In 1908 bleef hij de overwinningen aan elkaar rijgen. Op het einde van het seizoen stonden er 104 op de teller en uiteindelijk werden het er 105.

Op het Belgisch kampioenschap in Ceumiée in de provincie Namen ontnam de aankomstrecht hem de zege. Camiel was op die dag het slachtoffer van de rivaliteit met Robert Wancour. Deze Vlaming met Franse naam heerste in het Franstalige landsgedeelte en Haeck zag hem als de grote concurrent. Van bij de start trok Haeck in de aanval, maar Wancour sprong in het wiel en loste dit niet. Haeck was de wieljeszuiger beu, kneep de remmen dicht en speculeerde op zijn spurt. Van tactisch gepoker was in die tijd nog geen sprake en onze bakkerszoon uit Sint-Maria-Aalter ging op kracht van op meer dan één kilometer de sprint aan. Wancour voelde dat deze Haeck geen spek voor zijn bek was en ging aan de trui van de krachtpatser uit Sint-Maria-Aalter hangen. Frans Verstraete maakte gebruik van het truitjetrek van Wancour om een kleine voorsprong bij elkaar te fietsen. Intussen gaf Haeck de onsportieve Wancour een stevige elleboogstoot en die liet zijn trui los. Haeck kromde de rug en met een laatste jump vloerde hij Verstraete. Camiel mocht de tricolore aantrekken, maar moest die een uur later opnieuw inleveren. Een Brusselse aankomstrecht had het incident met Wancour gezien en verwees Haeck naar de tweede plaats. Protest bleek zinloos. Verstraete reed voor het Franse merk Alcyon en uitgerekend van deze fietsenfabrikant was de aankomstrecht de invoerder. Daags

na dat kampioenschap was er in hetzelfde Ceumiée een herkansing van dat BK. Haeck won en de organisatoren lieten de Brabançonne schallen. Het protest was duidelijk. Zijn bloedvorm zette hij een week later in de verf. Hij klopte Leeuw van Vlaanderen Cyriel Van Hauwaert in zijn eigen Moorslede.

In 1908 reed hij zowat iedereen naar huis. Hij behaalde maar liefst 128 overwinningen. In Geraardsbergen moesten de renners zestien keer over de *Muur* klauteren en dubbelde hij het hele pak. In de 'Grote Prijs van Lier' zette hij een mooie solo op en won met meer dan vijf minuten voorsprong.

Camiel Haeck won dat jaar ook vier wedstrijden op één dag. 's Morgens twee wedstrijden in Roeselare over 40 kilometer, vlug de trein op naar Zottegem en daar won hij ook nog twee keer. Op de velodrooms van Meulebeke, Tielt, Oostende en Seraing bleek hij ondertussen nauwelijks te kloppen. Vooral in de achtervolging was hij heer en meester. Op de velodroom van Brugge snoepte hij René Vandenberghe de 'Armband voor Vlaanderen' af. Die armband voor de beste achtervolger bleef in zijn bezit omdat niemand het aandurfde om hem uit te dagen.

Hij bleef nog koersen tot aan de oorlog, maar de beste jaren lagen achter de rug. Na de Eerste Wereldoorlog maakte hij in 1920 nog een comeback en zelfs als veertigjarige was hij nog goed voor 17 overwinningen. De quote '*Camiel Haeck, rijdt dat 't kraakt'*' bleek dus geen verzinsel. Haeck was na zijn loopbaan fietsmaker, cafébaas en uitbater van de piste in Sint-Maria-Aalter.

4. DE FLANDRIENS AVANT LA LETTRE

Niet alleen in Aalter, maar ook in Eeklo liep men in die vooroorlogse periode storm voor de wielersport. Toen was wielerminnend Eeklo verdeeld in twee kampen. In 1911 had je de supporters van *Tiete Bomme* en die van *Sente*. Het pasje van *Tiete Bomme* vermeldde August Dierickx als naam, terwijl *Sente* als Vincent Reyckler door het leven stapte. Dierickx was een fondrenner (renner met een groot uithoudingsvermogen). Hij was er ook niet vies van om zich te mengen in een lange ontsnapping. Dat hij tot de kleppers van zijn generatie behoorde, mag blijken uit het feit dat hij derde werd in de Ronde van Vlaanderen in 1913 en zesde in de editie van 1914. Op de wielersbaan van Evergem klopte hij kleppers als Octave Lapize, Cyriel Van Hauwaert en Marcel Buysse.

In de straatkoersen moest hij vaak buigen voor *Sente*. Die gebruikte vooral zijn snelheid om zijn grote rivaal in het zand te doen bijten. Ook Reyckler voelde zich goed in zijn sas op de wielersbanen. Zo kroonde hij zich in 1911 op de piste van Maldegem tot 'Kampioen van het Meetjesland'. De loopbaan van deze twee wielerkampioenen uit Eeklo werd abrupt afgebroken door de oorlog. *Tiete Bomme* werd bakker en *Sente* trok naar Amerika.

DRINKBUS. WIELERMUSEUM ROESELARE.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

FIETSZADEL. WIELERMUSEUM ROESELARE.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

ENKELE FLANDRIENS AVANT
LA LETTRE. VIERDE VAN RECHTS IS
VINCENT SENTE REYCHLER.
COLLECTIE STAF DE ROO.
JAREN 1910

In die vooroorlogse periode hadden de twee wielershelden uit Eeklo ook vaak af te rekenen met Pier Van De Velde. Die Lovendegemnaar was op de piste een beresterk renner. Van De Velde koppelde kracht en explosiviteit aan koersintelligentie. Die laatste eigenschap zorgde ervoor dat hij als *Lepe Pier* in het peloton bekend was. Vooral op de piste gebruikte hij zijn sluwheid om wedstrijden naar zijn hand te zetten. Van De Velde behoorde ook tot het keurgroepje van Mac Bolle. Dat keurgroepje reed ook zesdaagsen in Amerika. De vrouw van Pier maakte toen de verplaatsingen mee. Zij vermomde zich als man om in de catacomben van de wielersbanen eten klaar te maken voor onze landgenoten. Van De Velde wist met ploegmaat Wies Persijn ook een zesdaagse te winnen: de *six* van Londen in 1923. Van De Velde kon ook op de weg aardig zijn mannetje staan. Zo streed hij in de Ronde van Vlaanderen van 1914 mee voor de winst. In de finale raakte een kopgroepje van zeven renners voorop. In de sprint bleken Marcel Buysse en Henri Van Lerberghe een zucht sneller. Ook zijn loopbaan werd natuurlijk voor een deel gekraakt door de oorlog. Nadien fietste hij nog tot in 1926. Het meeste geld verdiende hij op de piste. Hij hield er een aardig stuivertje aan over en werd na zijn loopbaan hoteleigenaar in Gent. Misschien mogen we *Lepe Pier* wel als de eerste *Flandrien* bestempelen.

De naam *Flandrien*

Flandrien is al langer dan vandaag een koosnaampje. Oersterke renners die graag de strijd met zichzelf, de tegenstand, het parcours en de natuurelementen aangaan en met een ongebreidelde strijdlust uitpakken of uitpakten, krijgen of kregen vaak het etiket van *Flandrien* opgekleeft.

De naam *Flandrien* was in het verleden nochtans verre van een troetelnaampje. De oorsprong van die naam ligt in de '24 Uren van Brussel'. De Vlaamse renners boksten er op tegen de Amerikaanse en de Franse en het werd een strijd op leven en dood. In de finale van die wedstrijd reed Pier Van De Velde de Amerikaan Moran omver. Die valpartij kreeg een staartje. Renners, verzorgers en toeschouwers gingen met elkaar op de vuist en vooral de Franstalige pers liet niet na om de Vlaamse renners en hun entourage genadeloos neer te sabelen. Die gebruikten woorden als *sauvage* en *inhumain* om de Vlaamse renners te typeren. Ze maakten er een karikatuur van. *Flandriens* waren boerenpummels uit Vlaanderen, ongeschoolde kerels zonder beschaving. Wat eens een scheldwoord was, is ondertussen een koosnaampje geworden.

5. MARCEL BUYSSE, DE EERSTE WIELERVEDETTE UIT HET MEETJESLAND

De eerste internationale wielervedette uit het Meetjesland was Marcel Buysse. De *Grooten van Lotenhulle* was één van de elf wielrenners die het geslacht-Buysse telde. De flamboyante Buysse was een natuurtalent. Hij voelde zich even goed thuis op de Vlaamse puisten als op de Tourcols. Zijn Bourgondische levensstijl zorgde ervoor dat hij niet het maximum haalde uit zijn loopbaan, maar zijn erelijst mag toch gezien zijn.

In 1909 debuteerde hij als prof. Hij reed vooral op de piste en won in dat eerste jaar op de piste van Zurenborg in Antwerpen een 24-urenkoers. Een jaartje later werd hij derde in het Belgisch kampioenschap op de weg. Internationaal ging hij pas echt meetellen in 1912. In een internationaal sterk bezette Ronde van Saksen haalde hij zijn slag thuis en een dagje later zette hij ook de Ronde van Kassel naar zijn hand. Dat jaar proefde *de Grooten* ook al van de Tour. Zijn regelmaat zorgde ervoor dat hij bij zijn debuut een vierde plaats behaalde.

Het wielerveddige kwam pas echt onder de indruk van de atletische kwaliteiten van Buysse een jaar later. Octave Lapize en Odile Defraye begonnen als favoriet aan de Tour, terwijl voor Buysse hooguit een outsidersrol was weggelegd. Lapize gaf er in de derde rit al de brui aan en toen Philippe Thijs zijn duivels ontbond in de bergrit van Bayonne naar Luchon ging ook Defraye kopje onder. Buysse kon het tempo van de Brusselaar wel volgen en deelde daags nadien in de rit van Luchon naar Perpignan een tik uit. Samen met Eugène Christophe trok hij ten aanval op de Tourmalet. Net voor de top van de Tourmalet was een gebroken vork de spelbreker voor Christophe. Buysse ging snoeihard door, won de rit met een voorsprong van twaalf minuten en werd de nieuwe leider in het klassement. In de rit van Aix en Provence naar Nice sloeg het noodlot evenwel ook voor Buysse toe.

MARCEL BUYSSE (LINKS) AAN DE ZIJDE VAN BROER LUCIEN. COLLECTIE MARK VAN HAMME. JAREN 1920

In de afdaling van de Col de l'Estérel kwam hij ten val en brak hij zijn vork. In die tijd moesten de renners zelf hun fiets herstellen. Buysse moest maar liefst zestien kilometer te voet gaan en verloor zo de Tour. Firmin Lambot won de rit naar Nice, maar Philippe Thijs werd de nieuwe leider. De ontgoocheling bij Buysse was heel groot, maar hij reageerde als een echte kampioen. Hij won nog vier van de zes ritten en liet zien dat hij een klasse te sterk was voor de rest. De opgelopen achterstand wegfietsten zat er niet meer in en Buysse moest zich verzoenen met een derde plaats. Thijs won de Tour, maar de sympathie van de wielersfans ging vooral uit naar de onfortuinlijke Buysse. Met de huidige reglementering zou Buysse in 1913 zowel de gele trui, de groene trui als de bolletjestrui gewonnen hebben.

MARCEL BUYSSE LIET ZICH OOK OP DE PISTE GELDEN EN WAS DAAR STEEDS EEN SMAAKMAKER. HEEMKUNDIGE KRING LAND VAN NEVELE. JAREN 1920

Buyse was de man van het volk. Een trainingsbeest was hij niet en leven voor zijn sport deed hij ook maar in beperkte mate. Zo ging Buyse graag op stap en bij zo'n avondje hoorden wel vaker liters bier of wijn. Dat was niet naar de zin van de ploegleider van Alcyon. In 1914 had Buyse het weer eens behoorlijk bont gemaakt en de wielerkampioen uit Lotenhulle kreeg startverbod voor de tweede editie van de Ronde van Vlaanderen. Buyse laptte dit verbod aan zijn laars, reed een schitterende Ronde en klopte in de spurt boezemvriend Henri Van Lerberghe. Fietsenconstructeur Alcyon greep deze zege aan om publiciteit te maken voor zijn fietsen. Buyse liet dat jaar ook nog een tweede plaats in Bordeaux-Parijs optekenen en startte met veel ambitie aan de Ronde van Frankrijk. Halverwege de Tour moest hij evenwel de strijd staken.

In de oorlogsjaren kon de *Grooten* nog koersen. Hij had hiervoor een speciale vergunning van de Duitsers. Hij verdiende een aardig centje bij als smokkelaar. Na de oorlog waren de plooiën met Alcyon zeker nog niet gladgestreken. Bij het Italiaanse Bianchi kon hij behoorlijk wat lires verdienen en samen met broer Lucien, de Tourwinnaar van 1926, verdedigde hij de kleuren van dat Italiaanse wielmerk. Ook als dertiger kon hij in het rondewerk aardig zijn mannetje staan. In de Ronde van Italië van 1919 eindigde hij derde na Girardengo en Belloni. Een jaar later won hij een rit in die Giro. Die sloot hij af als zesde. Intussen was hij verhuisd naar Gent. In de jaren 1920 zocht Buyse vooral het succes op in het zesdaagsewereldje. De *Grooten* was een dure vogel, maar leverde kwaliteit voor zijn geld.

Buyse was het prototype van de *Flandrien*. Hij kon als geen ander de knuppel in het hoenderhok gooien om dan in een spannende slotfase de winst uit handen geven. Maar nog liever liet hij zich in het begin van de wedstrijd op achterstand fietsen om dan met een geweldige remonte de wedstrijd naar zijn hand te zetten. Zijn reputatie als entertainer zorgde ervoor dat hij steeds goede maatjes bleef met Karel Van Wijnendaele (pseudoniem voor Karel Steyaert, organisator van de Ronde van Vlaanderen en manager van heel wat renners in die tijd). Hij behoorde tot de leeuwengroep van de *Flandriens* van Mac Bolle (ook een pseudoniem voor Karel Steyaert). Hij reed 21 zesdaagse en won er drie van. Zo won hij de zesdaagse van Brussel in 1920, van Gent in 1922 en van New York in 1924.

Zijn drie zonen waren ook al gebeten door de wielermicrobe. Albert behaalde de meeste successen: hij won meer dan 100 wedstrijden op wielerveenbanen. Hij won in de jaren 1930 maar liefst negen zesdaagse, maar vooral het 'Wereldcriterium der Ploegkoersen' in 1937 staat aardig op zijn visitekaartje. Robert werd na een korte wielerveenloopbaan jockey, terwijl Norbert te weinig trainde om resultaten te behalen.

ALCYON PROFITEERDE VAN DE ZEGE VAN MARCEL BUYSE IN DE RONDE VAN VLAANDEREN VAN 1914 OM RECLAME TE MAKEN VOOR ZIJN FIETSEN. HEEMKUNDIGE KRING LAND VAN NEVELE

RECLAME CYCLES M. BUYSE. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

2. HET INTERBELLUM (1919-1939)

MAURICE DE WAELE NA ZIJN TOURZEGE IN 1929. COLLECTIE MARK VAN HAMME

1. MEETJESLANDER MAURICE DE WAELE SCHRIJFT MEE TOURGESCHIEDENIS

Van fietsen kwam tijdens de Eerste Wereldoorlog nauwelijks iets in huis. Door de mobilisatie bleef maar een beperkt aantal renners in België. Een aantal onder hen reed op de piste van Evergem een surrogaateditie van de Ronde van Vlaanderen in augustus 1915. Het wat flauwe afkooksel van de Ronde werd gewonnen door Leon Buysse. Hij was na meer dan vier uur rondjes draaien op de piste de beste van de 26 deelnemers. In de daaropvolgende jaren was van wielrennen helemaal geen sprake meer. Vele wielerkampioenen sneuvelden natuurlijk tijdens de oorlog. Voor anderen betekende de oorlog het einde van hun loopbaan en nog anderen zagen hun doorbraak afgestopt. De wielersport was getekend en zou pas langzaam maar zeker herstellen van die oorlog. Het uitgedunde peloton, de slechte wegen, het gebrek aan geld bij eventuele organisatoren en fietsconstructeurs, ... Het zorgde er allemaal voor dat het niet bepaald gouden tijden waren voor de liefhebbers van de wielersport. Na een paar jaar ging het met de wielersport toch de goede richting uit.

Eén Meetjeslander zou in het interbellum voor een geweldig wielerexploit zorgen: Maurice De Waele. De Waele kroonde zich in 1929 tot winnaar van de Tour de France. Hij is daarmee uiteraard de eerste en enige Tourwinnaar uit het Meetjesland.

De Waele werd in 1896 geboren in Lovendegem als derde uit een gezin van negen kinderen. Hij groeide op in Lovendegem en ging tijdens zijn loopbaan in Maldegem wonen. De twee gemeentes koesteren hun wielersport van weleer. In Lovendegem hangt een bas-reliëf van de bekende sportman in de Oostveldkouter, terwijl het gemeentelijke voetbalstadion van KSK Maldegem de naam 'Maurice De Waelestadion' meekreeg.

De Waele debuteerde als wielrenner vlak voor de Eerste Wereldoorlog. Hij was een laatbloeiër, maar bewees in zijn relatief korte loopbaan dat hij zoals de meeste renners in die tijd van meerdere markten thuis was. Zo werd hij in 1922 Belgisch kampioen veldrijden alle categorieën. In de Ronde van Vlaanderen eindigde hij maar liefst vier keer in de top-10.

In het begin van zijn loopbaan liet hij zich vooral in enkele eendagswedstrijden van zijn beste zijde zien. De Waele won koersen zoals Aarlen-Oostende-Aarlen, Le Havre-Rouen-Le Havre, de Omloop der Badsteden in Auvergne en Parijs-Menen. De tweedaagse Grote Prijs Alceida staat twee keer op zijn palmares. In 1926 werd het duidelijk dat die De Waele toch wel een rondetalent was. In de Ronde van het Zuiden

KOERSSTUUR.
WIELERMUSEUM ROESELARE.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

FIETSLICHT.
WIELERMUSEUM ROESELARE.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

FLANDRIA LOGO OP EEN FIETSKADER.
WIELERMUSEUM ROESELARE.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

won hij drie ritten en het eindklassement en sloot hij ook de Omloop van de Vogezen af als eindwinnaar.

De legendarische Tourwinst

Maar uiteraard zal Maurice De Waele in het geheugen van de wielersport liefhebber gegrift blijven als winnaar van de Tour van 1929. De Waele was een ronderenner *pur sang*. Zijn debuut als Tourrenner maakte De Waele twee jaar eerder. Hij deed dat in het truitje van Labor, een ondermerk van het supersterke Alcyonblok. De Waele maakte een ijzersterk debuut in de Tour van 1927. Hij won twee ritten en legde beslag op de tweede plaats. Een jaar later won hij opnieuw twee ritten en haalde als derde het podium. De zege in de Ronde van het Baskenland was een zoveelste bewijs dat De Waele een ronderenner *pur sang* was.

De Waele bleef hunkeren naar een Tourzege en bereidde de editie van 1929 heel minutieus voor. Hij gooide al in de eerste rit Paris-Caen zijn kaarten op tafel. Samen met Aimé Dossche, Aimé Déolet en Marcel Bidot trok hij in de aanval. Aimé Dossche was een geboren Landegemnaar. In Caen mocht hij de eerste gele trui aantrekken, maar topfavorieten als Nicolas Frantz en Victor Fontan kregen al in de eerste rit 47 seconden aan hun broek. In die tijd was zo'n verlies verwaarloosbaar, maar De Waele liet wel zien dat hij klaar was voor deze Tour. In de etappe van Dinan naar Brest trok De Waele samen met ploegmaat Louis Delannoy op avontuur. Deze aanvallende koerswijze leverde het duo een tijdswinst van ruim drie minuten op. De Waele gunde Delannoy de zege, terwijl hij de gele trui mocht aantrekken.

Het gewoeker met zijn krachten kwam de Lovendegemnaar drie dagen later duur te staan. In de rit Les Sables d'Olonne-Bordeaux trokken vijf topfavorieten op pad: Nicolas Frantz, Antonin Magne, Jef Demuyssere, Victor Fontan en André Leducq. Een leuke band zorgde ervoor dat het sportieve wederwoord van De Waele uitbleef. Die dag had hij bovendien last van dikke benen en zo bolde hij in Bordeaux met bijna zes minuten achterstand over de streep. In de wijnstad werden maar liefst drie gele truien uitgedeeld. Zo mochten zowel Frantz, Leducq en Fontan een *maillot jaune* omgorden. Daags nadien was de Belg Gaston Reby de smaakmaker. Alleen Gustaaf Van Slembrouck en Julien Moineau konden een ontketende Reby volgen. Aan de streep won Moineau de sprint voor de zege, maar Reby kreeg wel het geel. Aan de voet van de Pyreneeën was de spankracht bijzonder groot. De rit van Bayonne naar Luchon zou de renners veel duidelijk maken over de waardeverhoudingen. Oude krijger Lucien Buysse probeerde in die rit een coup te doen. Op de Col d'Aubisque trok hij ten aanval en op de top telde hij al enkele minuten voorsprong op Victor Fontan en De Waele. Buysse gaf er in de afdaling verrassend de brui aan en Fontan kon het tempo van De Waele niet volgen. Aan de voet van de Tourmalet bedroeg de voorsprong van De Waele op Fontan zelfs bijna vijf minuten. Fontan werd als kind van de Pyreneeën natuurlijk fel aangemoedigd en kon samen met de Italiaan

Salvador Cardona de kloof tot bij De Waele overbruggen. De Waele loste de rol voorin en kreeg ook nog af te rekenen met een bandbreuk. Cardona pakte de ritzege, terwijl de trui nog maar eens van schouder veranderde. Dit keer was Fontan aan de beurt. De Waele deed al bij al een goede zaak. Het verlies tegenover Fontan was behoorlijk groot, maar zelf sloeg hij Frantz en Pancera bijna drie minuten terug. Demuyser kreeg zelfs acht minuten aan de broek, terwijl Magne zeventien minuten verloor. Fontan was hoe dan ook de winnaar van de dag en leek op weg naar Tourwinst, maar de euforie sloeg snel om in ontreding. De kersverse gele trui brak in de rit van Luchon naar Perpignan al na zeven kilometer zijn fiets. Voor een schreiende Fontan zat er niks anders op dan op te geven. Jef Demuyser, Louis Delannoy en Maurice De Waele verteerden die tweede zware Pyreneeënrit over meer dan 300 kilometer het beste en gooiden het klassement compleet overhoop. Demuyser pakte de bloemen in Perpignan, maar De Waele mocht voor de tweede keer het geel aantrekken. Hij telde vijftien minuten voorsprong op Demuyser en tweeëntwintig op de Italiaan Pancera.

De Waele hield vooral door zijn regelmaat – niet toevallig werd hij de *Metronoom* genoemd – de voorsprong op zijn belagers intact. Toch was de Tourwinst nog niet binnen. In de nacht van de zware Alpenrit Grenoble-Evian kwelden hevige buikkrampen de latere Tourwinnaar. Op de binnenkoer van het hotel verloor hij zelfs het bewustzijn en verzorger Ludovic Feuillet moest hem weer op de been helpen. Met slechts enkele klontjes suiker in een bidon trok hij op pad voor de loodzware rit over meer dan 300 kilometer. De Waele toonde zijn wilskracht en verloor maar zes minuten op Pancera.

Henri Desgrange, de Tourorganisator, was in de wolken met dit stukje wieleroeroek en schreef dat het een Ronde was om duimen en vingers af te likken. Dit levende lijk, *un moribond*, zou zijn Tour wel niet winnen. Het bleek een misvatting.

De Waele herstelde wonderwel, verdedigde zijn trui met brio en trok in de twintigste rit na Charleville naar Malo-les-Bains ten aanval. Op een met kasseistroken bezaaid parcours voelde hij zich uitstekend in zijn sas en in de sprint vloerde hij Julien Vervaecke en Gaston Rebry. In Parijs mocht hij samen met zijn vrouw Bertha en zijn dochtertjes de Tourzege vieren.

De Waele bleef trouwens een gentleman en reageerde zoals het een kampioen past, met de pedalen. Zo won hij ook op indrukken wijze en tegen de toppers van die tijd de Ronde van het Baskenland.

Dat Desgrange niet bepaald gelukkig was met Maurice De Waele als winnaar bleek een jaar later zeer duidelijk. Desgrange besloot om de Tour te laten betwisten

OUDE MODEL VAN EEN FIETS.
WIELERMUSEUM ROESELARE.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

met landenploegen. Karel Van Wijnendaele, selectieheer voor de Belgen, kreeg evenwel het verbod om De Waele te selecteren. De Belgische Wielerbond en Van Wijnendaele probeerden Desgrange vruchteloos op andere gedachten te brengen.

In 1931 mocht hij opnieuw deelnemen. De winst in de Ronde van België deed hem geloven dat Tourwinst ook tot de mogelijkheden behoorde. De *Metronoom* reed een verdienstelijke Tour, maar moest vrede nemen met een vijfde plaats.

Na de Tour zette hij zijn zinnen op Parijs-Brest-Parijs. Deze monsterrit over meer dan 1200 kilometer werd maar om de tien jaar georganiseerd en De Waele hoopte zijn palmares met die prestigieuze wedstrijd op te smukken. Op vijftien kilometer van de streep behoorde hij tot een groepje dat op het punt stond om koploper Hubert Opperman in te lopen. Kettingproblemen gooiden roet in het eten. Voor De Waele was het welletjes geweest. Hij besloot om zich volop op zijn zaak te concentreren.

2. FIETSENINDUSTRIE IN MALDEGEM

Maurice De Waele is niet alleen een legende omdat hij de enige Meetjeslandse Tourwinnaar is. Hij speelde ook zijn rol in de fietsenindustrie in het Meetjesland. Cycles De Waele was tegen eind de jaren 1920 een begrip in wielermiddens. De kiem van die zaak lag in de volkswijk Den Akker in Maldegem, waar Emile Ysebaert de eerste fietsenbouwer was. Ysebaert zorgde daarmee dat er voor Maldegem een plaatsje weggelegd is in de pionierstijd van de fietsenindustrie.

Al eind jaren 1890 maakte Ysebaert een heel eenvoudige fiets met volle banden. Die gebruikte hij om als leraar mandenvlechten de trip naar Ruislede te maken. In die tijd werden fietsers nog aangegaapt en kinderen vonden het heerlijk om Emile bij zijn fietstochtje joelend na te rennen. Ook volwassenen keken met bewondering naar de Maldegemnaar en zijn rijwiel. Lang duurde het niet voor die volwassenen bij hem aanklopten met de vraag wat zo'n fiets moest kosten. Emile gaf zijn prijs, noteerde links en rechts een bestelling en in een geitenstalletje achter zijn huis maakte hij fietsen. Ysebaert mag beschouwd worden als de eerste fietsconstructeur in Maldegem en wellicht ook in het Meetjesland. Over een gebrek aan succes mocht Ysebaert niet klagen. De fiets genoot in de periode, net voor de eeuwwisseling, van een groeiende populariteit. Hij evolueerde van een speeltje van de aristocratie tot een voertuig voor de gewone man. De aanschaf van een fiets bleef een niet geringe financiële inspanning, maar bleek voor een pak meer mensen binnen hun mogelijkheden te liggen. Voor de arbeiders was een fiets het ideale instrument om te pendelen van thuis naar het station of naar het werk.

FIETSENZAAK DE WAELE OP HET EIND VAN DE NIEUWSTRAAT IN MALDEGEM. OPGERICHT EIND DE JAREN TWINTIG DOOR VENNOTEN GEYSSENS, DE WAELE EN YSEBAERT
COLLECTIE HEEMKRING HET AMBACHT MALDEGEM. CA. 1930

FACTUUR VAN DE FIETSENFABRIEK MAURICE DE WAELE. COLLECTIE FRANK GEYSSENS. 1968

Jongere boeren vergrootten hun mobiliteit gevoelig. Het gaf hen de kans om naar de kermissen in naburige dorpen te trekken.

Met de verkoop liep het dus schitterend en de zonen Denis, Sylvain en later ook Bertrand werden ingeschakeld om de bestellingen op tijd af te werken. In 1907 liet Ysebaert *Den Akker* voor wat het was en vestigde hij zich in de Marktstraat. Daar bouwde hij een bestaande woning om tot een café en achter dit café vestigde hij een ambachtelijke fietsenfabriek. De fabriek bleek een goudmijn. In een kasboek van 1 januari 1908 tot en met 4 september 1914 zien we dat hij over een periode van bijna zeven jaar maar liefst 1481 fietsen verkocht. De prijzen voor een fiets schommelden tussen de 85 en de 170 Belgische frank. Sommige mensen konden dat bedrag niet in één keer betalen. Aan hen vroeg Emile een voorschot en vijf of tien Belgische frank per maand. Wanbetalers vereerde hij met een bezoek.

Op logistiek vlak kreeg hij begin de jaren 1920 de steun van Ernest Geyskens. Die werkte in het Duitse Ruhrgebied en gaf er zijn ogen de kost. Zo stelde hij vast dat fietsen en fietsonderdelen er spotgoedkoop waren. Als halfbroer van de vrouw van Emile Ysebaert was het nogal wies dat hij bij die constructeur aanklopte met de vraag of hij hem mocht bevoorraden. Ysebaert zag de samenwerking wel zitten en kocht zo fietsonderdelen in Keulen, Bielefeld en Mönchengladbach.

In 1922 had Sylvain Ysebaert de rol van zijn pa al wat overgenomen. Hij stelde aan Geyskens voor om als vennoot in de zaak te stappen. De firma Geyskens-Ysebaert boerde goed. De jaren 1920 waren een gouden tijd voor de fietsconstructeurs en velomakers. In die tijd had één op de vier inwoners in Maldegem een fiets en om en bij de 25 fietsenmakers verdienden hun boterham met allerlei herstellingen.

Ernest Geyskens ontpopte zich al snel als het brein achter de firma. Zo bleek het een uitstekende zet om in mei 1925 toprenner Maurice De Waele aan te trekken als derde vennoot. *Cycles De Waele* klonk aardig en de faam die toprenner Maurice De Waele verwierf in grote wedstrijden deed de verkoop goed. Bovendien mocht deze firma het bekende Franse merk vertegenwoordigen in Oost- en West-Vlaanderen. Voor de onderdelen klopten De Waele en co in Luik aan. *Cycles De Waele* werd zo een geduchte concurrent voor de Gentse en Brugse constructeurs. Dat het afzetgebied van de Maldegemse fietsenmakers ook buiten het Meetjesland lag, mag blijken uit de bestelling van 980 fietsen op het Rijwielsalon in Brussel.

Intussen stond de zaak ook in voor de verkoop van moto's Sarolea en FN en ook voor toebehoren van motorrijders zoals lederen vesten, rijglaarzen, handschoenen en valhelmen kon men in Maldegem terecht. De firma De Waele werkte ook voor grote bestellingen en onder bepaalde voorwaarden voor andere merknamen. Zo bestelde de Maldegemse wielprof Maurits Van Hyfte 1000 fietsen die hij onder zijn eigen merknaam zou verkopen. Van die 1000 kon hij er maar een 700 aan de

ERNEST GEYSSENS NA EEN KERSMISKOERS
OP DE SCHOUWBURGPLAATS IN MALDEGEM.
COLLECTIE FRANK GEYSSENS 1935

man brengen. Vandaag zijn koperen plaatjes met opschrift *Cycles M. Van Hyfte* een collector's item. Ook Denis Verscheuren, winnaar van de Ronde van Vlaanderen in 1926, bestelde 1000 fietsen bij *Cycles De Waele*.

Aan werk geen gebrek en eind de jaren 1920 had de zaak een achttal werknemers in dienst. Het zorgde ervoor dat de werkplaats en het magazijn in de Marktstraat te klein werden. De banden en velgen lagen gestapeld tot aan het plafond. Uitbreiding was langzaam maar zeker noodzakelijk en de drie vennoten kochten in 1928 een stuk grond op de hoek van de Nieuwstraat en de Brielstraat. De families Ysebaert, Geyskens en De Waele besloten een werkplaats te bouwen in de Brielstraat en in de Nieuwstraat te gaan wonen.

De firma floreerde verder in de jaren 1930. De Waele sloot zijn wielloopbaan af in 1937 en werd handelsvertegenwoordiger voor zijn eigen merk. Zijn Tourzege in 1929 opende natuurlijk vele deuren en de bestellingen kwamen dan ook vlot binnen. Op de werkplaats was de kundige leiding van Sylvain Ysebaert een belangrijk pluspunt, maar het beleid werd vooral uitgestippeld door Ernest Geyskens.

Het bleef goed gaan met de rijwielzaak en halverwege de jaren 1930 was er al twaalf man tewerkgesteld in de fabriek. Ex-renner Raymond De Corte werd intussen ingeschakeld als handelsreiziger. In mei 1940 vielen er tijdens de Tweede Wereldoorlog dertien obussen op de fabriek. Ondanks die tegenslag bleef het bedrijf ook na de oorlog bloeien. Men kon er ondertussen ook Ford-auto's kopen. In 1972 legden de laatste beheerders de zaak stil.

START VAN HET KAMPIOENSCHAP VAN
OOST-VLAANDEREN IN ERTVELDE.
COLLECTIE WALTER REDEL. 1933

3. WIELERKAMPIOENEN IN DE SCHADUW VAN MAURICE DE WAELE

In de schaduw van Maurice De Waele bouwde Maldegemnaar Maurits Van Hyfte ook een aardige loopbaan uit. Van Hyfte bewees al in de jeugdangren uit het goede wielershout gesneden te zijn. Zo won hij in 1922 de Ronde van België voor onafhankelijken. De overstap naar de profs verteerde hij quasi probleemloos. Vooral op Franse bodem kwam hij sterk voor de dag. Zo schreef hij in 1924 de tweedaagse rittenkoers Parijs-Saint-Etienne op zijn naam. Een jaar later won hij zowel de Omloop van de Auvergne als Sclessin-Houffalize-Sclessin, de voorloper van Luik-Bastenaken-Luik. In 1926 bereikte hij als eerste de eindstreep in Saint-Brieux-Brest en in 1927 was hij aan het feest in de Omloop van de Elzas, een wedstrijd met de Ballon d'Alsace als voornaamste hindernis. Van Hyfte eindigde ook in de top tien van prestigieuze wedstrijden als Parijs-Roubaix, Parijs-Brussel en Parijs-Tours. Dat hij een sterke beer was, bewees hij door pas op 98-jarige leeftijd te overlijden.

In diezelfde periode was Raymond De Corte de wielercoryfee in Waarschoot. De Corte debuteerde in 1925 als wielersprof en kwam een jaar later al dicht bij winst in de Ronde van Vlaanderen. In *Vlaanderens mooiste* (de Ronde van Vlaanderen) ging hij met negen vluchtgezellen naar de streep. De Corte moest de duimen leggen voor winnaar Denis Verschueren en Staf Van Slembroeck. Die sterke prestatie leverde hem een contract op bij het Franse Louvet. Dat mikte naar ritzeges in de Tour. Met succes. De Corte won zowel de rit naar Les Sables d'Olonne als naar Straatsburg. In 1928 won hij ook nog een rit in de Ronde van België en werd hij derde in het Belgisch kampioenschap.

Nog een klepper uit diezelfde periode is Aimé Deolet uit Poesele. Deolet kende een schitterende, maar veel te korte loopbaan. Het *Laatste Nieuws* noemde hem de crack van Poesele en in de Franstalige pers bestempelde men de roodharige Deolet als *le Rouquin de Poesele*. Zijn debuut als prof in 1928 mocht er zijn. In het voorjaar won hij bij de amateurs maar liefst zeventien wedstrijden. Het leverde hem een contract op bij Automoto en in het truitje van die ploeg liet hij in Parijs-Brussel, zijn eerste wedstrijd, gelijk een achtste plaats noteren. Deolet zette zijn klasse in de verf door de beide ritten en uiteraard ook het eindklassement in de Ronde van het Zuiden, een wedstrijd over meer dan 1200 kilometer, te winnen.

Een jaar later kwam hij enkele keren heel dicht bij winst in een klassieker. In Parijs-Tours, toen nog een voorjaarsklassieker, bleek enkel Nicolas Frantz sterker. In Parijs-Roubaix bereikte hij samen met Charles Meunier en Georges Ronsse de sintelbaan in Roubaix, maar door een valpartij in de laatste bocht verspeelde hij zijn winstkansen. Met winst in Parijs-Rennes, een vierde plaats in Parijs-Brussel en een vijfde in het Belgisch kampioenschap mocht Deolet over een sterk voorseizoen praten.

RAYMOND DECORTE.
MARK VAN HAMME.
JAREN 1920

KASSEISTROOK.
CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

DETAIL VAN EEN FIETSTSTUUR.
CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

De crack van Poesele trok met veel ambitie naar de Tour en reed er de eerste dagen heel sterk. Een voedselvergiftiging net voor de start van de rit van Bayonne naar Luchon zorgde dat zijn Tour er vroeger dan verwacht op zat. Deolet beweerde altijd dat er kwaad opzet in het spel was. Feit was dat de darmen van Deolet aangetast waren en hij een jaar niet op de fiets zat. In juli 1930 vierde hij zijn wederoptreden, maar schitteren zat er niet meer in. Op het einde van het jaar hing hij dan ook de fiets aan de haak. Deolet bleef als begeleider van jonge wielrenners in de wielersport.

4. GROEI EN VERVAL VAN HET BAANWIELRENNEN

Vandaag is de populariteit van het baanwielrennen eerder matig. Wielersfans gaan wel uit de bol voor de Zesdaagse van Gent, maar de rest van het jaar vertoeft het baanwielrennen in de schaduw van het wielrennen op de weg. In de jaren 1930 was dit toch ietwat anders. De wielersfans lustten wel pap van de wielersexploiten op de zomerbanen. Ook in het Meetjesland zat het baanwielrennen toen in de lift. Voor de Eerste Wereldoorlog waren er reeds pistes in Maldegem, Oosteeklo en Evergem. Die van Oosteeklo en Evergem verdwenen na de oorlogsfurie, maar de piste van Maldegem bleef bestaan tot in de jaren vijftig.

OP DE PISTE VAN MALDEGEM.
COLLECTIE WALTER REDEL.
JAREN 1930

Maldegem

In 1909 kreeg Maldegem zijn wielersbaan. Die werd in de hovingen achter 't Kasteelken, in de buurt van het huidige kerkhof, aangelegd en in mei 1909 ingehuldigd. De eerste uitbater was Henri De Vreeze. De betere renners uit de streek kwamen er aan hun trekken en brachten het publiek in vervoering. Zo was er op 12 maart 1911

een drie uur durende strijd voor het 'Kampioenschap van het Meetjesland'. Eeklonaar Vincent Reyckler haalde het daarin van Lovendegemnaar Pier Van De Velde. Financiële problemen zorgden ervoor dat de piste in 1913 definitief gesloten werd.

Na de Eerste Wereldoorlog ging de wielerpiste weer open. De nieuwe uitbater Pieter De Clerck had die opgeknapt. De cementpiste was 250 meter lang en in de jaren twintig en dertig zakten vele Belgische toprenners naar Maldegem af om er zich op de piste te meten met de renners uit de regio. Zelfs tijdens de Tweede Wereldoorlog was de piste het decor van vele wedstrijden. Na de oorlog kwam de piste in handen van Nesten Danneels. Maldegem zag wereldtoppers als Jef Poeske Scherens, zeven maal wereldkampioen sprint, en Arie Van Vliet, drievoudig wereldkampioen sprint, de revue passeren.

Toch ging het in het begin van de jaren 1950 met de wielersbaan bergaf. De afnemende publieke belangstelling en de steeds hogere infrastructuureisen zorgden dat er geen toekomst meer was voor de piste in Maldegem. In 1953 werd die dan ook afgebroken.

Oosteeklo

Oosteeklo, deelgemeente van Assenede, was al begin vorige eeuw in de ban van het wielrennen. Philemon Van Laere was één van de betere renners uit Oosteeklo, maar ook Constant De Buck droomde van een wielersbaan. De vader van Constant De Buck was ook al gebeten door de wielermicrobe. Hij liet op de wijk De Haan tussen de Rijkestraat en Oosteeklodorp een wielerpiste aanleggen. De Buck opende zijn wielersbaan op 15 mei 1910. Zoon Constant kon zo tonen wat hij waard was en ook andere renners uit Oosteeklo zoals Edgard De Vos, Gust Pattijn en Bernard Van Laere – verre verwant van Philemon – konden laten zien wat ze in hun mars hadden. Af en toe pakten ze in Oosteeklo met een mooie affiche uit. Zo mochten de temperamentvolle Philemon Van Laere en zijn dorpsgenoten het opnemen tegen kleppers als Cyriel Van Hauwaert en Ritten Van Lerberghe. De massa zakte af naar Oosteeklo en men kroop zelfs in de bomen om het wielerspektakel op de voet te volgen. Uitbater De Buck stelde langzaam maar zeker vast dat de concurrentie van nabijgelegen pistes in Evergem, Gentbrugge en Mariakerke moordend was. De laatste wedstrijd werd gefietst op 29 maart 1914. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd de wielersbaan dan ook weer afgebroken.

Evergem

Op 23 augustus 1910 werd de piste in Evergem officieel in gebruik genomen. *Deeske Poorter* was de uitbater. De piste lag in de (huidige) Velodroomstraat achter het gemeentehuis, dat toen nog een kasteeltje en een privéwoning was. Renners uit de regio zoals Pier Van De Velde, Vincent Reyckler, August Dierickx, Philemon Van Laere, de gebroeders De Vogelaere en Marcel Buysse gaven er het beste van zichzelf. Ook Leeuw van Vlaanderen Cyriel Van Hauwaert zakte naar Evergem af. In 1914

eindigde de tweede editie van de Ronde van Vlaanderen zelfs op de wielersbaan in Evergem. Na een snoeperige spurt haalde Marcel Buysse uit Lotenhulle het van Ritten Van Lerberghe en Pier Van De Velde. Door de Eerste Wereldoorlog was er in 1915 van een Ronde van Vlaanderen geen sprake. In Evergem werd op 22 augustus een surrogaateditie afgewerkt. Karel Van Wijnendaele kreeg voor dit afkooksel van de echte ronde 26 renners op de been. Na een baanwedstrijd van vier en een half uur bleek Leon Buysse de beste. Na de oorlog vielen alle wielersbaanactiviteiten op de piste stil.

Kerkbrugge-Langerbrugge

Dicht bij de elektriciteitscentrale van Kerkbrugge-Langerbrugge werd in 1928 de tuinwijk Herryville gebouwd. Deze naam herinnert aan Leopold Herry, toenmalig directeur van de elektriciteitscentrale. Vlakbij werd in 1930 een betonnen velodroom gebouwd. Deze piste moest het sportleven van de arbeiders bevorderen. Op de 333 meter lange betonnen wielersbaan organiseerde men wedstrijden tussen de personeelsleden.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd het middenplein omgezet in een moestuin voor de werknemers. Na de oorlog deed het middenplein dienst als voetbalveld. De wielerpiste werd vooral als trainingspiste gebruikt. Ook in de jaren 1950 en 1960 bleef dit zo. Met zijn lange en steile bochten bleek de baan ook geschikt voor stayers (gangmaakmotor die bij het wielrennen op de baan worden gebruikt).

Door de opkomst van overdekte en centraler gelegen wielersbaaninfrastructuur in Gent raakte de velodroom in onbruik. De velodroom werd in 1995 afgebroken, na jaren van verval. Het tuindorp en de percelen van de vroegere betonnen velodroom zijn beschermd als dorpsgezicht sinds 1996.

Sint-Maria-Aalter

In Sint-Maria-Aalter zorgde Camiel Haeck, de koning van de *stroatekoersn*, voor een piste. Na zijn loopbaan was Camiel even aan de slag als handelsreiziger bij de fietsenfabriek van Flandria. Die job deed hij met wisselend succes.

In 1927 begon Haeck met de aanleg van een assepiste achter zijn herberg in de Wingestraat in Sint-Maria-Aalter. Amateuristisch, maar met succes. Haeck nam twee man in dienst en die voerden asse aan van de spoorweg. Graszoden deden dienst als omheining. De piste van Sint-Maria-Aalter was 125 meter lang en had een omtrek van 300 meter. De betere renners uit de streek bekampten elkaar vanaf *Hoeksenszondag*, de tweede zondag van de vasten, in ploegkoersen en achtervolgingen. Bij goed weer koerste men er de hele zomer op de piste.

Voor Camiel Haeck was die piste een aardig inkomen. Voor een plaatsje langs de omheining betaalde je drie frank en wie alles aandachtig wilde volgen aan de aankomstlijn hoestte vijf frank op. Kinderen mochten de wedstrijd bijwonen voor één

OP DE VELODROOM VAN LANGERBRUGGE.
COLLECTIE WALTER REDEL. JAREN 1930

VELODROOM LANGERBRUGGE VOOR DE
AFBRAAK. PROVINCIE OOST-VLAANDEREN
DIENST MONUMENTENZORG
EN CULTUURPATRIMONIUM. 1994

frank. De piste was tijdens de wedstrijden afgespannen met jutezeilen om het kijken zonder betalen te beletten. Kinderen durfden wel eens te kijken onder de zeilen zonder te betalen. De grootste durvers slopen ook wel binnen zonder te betalen, maar dit was een gewaagd spel. Henri Vereecke, onderwijzer in de gemeentelijke jongensschool van Sint-Maria-Aalter, was de aankomstrechter en vatte af en toe wel één van die bengels bij de lurven. Die pistekoersen brachten veel volk uit de omgeving van Aalter op de been. Spectaculair waren de wedstrijden wel. Tijdens één van de koersen reed een renner te snel in de bocht en viel in de vijver achter die bocht. Druipnat kwam hij terug op de piste en uiteraard werd er hartelijk gelachen om het voorval.

Eén van de wedstrijden waarvoor men in die tijd storm liep, was Sint-Maria-Aalter-Eine-Sint-Maria-Aalter. De aankomst van de wedstrijd lag in de velodroom van Camiel Haeck. Om een toegangskaartje te bemachtigen moest je door zijn café komen. Bij de allereerste editie van deze wedstrijd was er zo'n massa op de been dat de voorziene ingang al dat volk niet kon slikken. Men zette het hek half open en inde daar de toegangsgelden.

De aanleg van velodrooms in Knesselare en in Beernem zorgden ervoor dat er behoorlijk wat concurrentie in de regio kwam. De opkomst minderde gevoelig. Haeck liet de piste in 1933 voor wat ze was. De nieuwe bewoners baatten nog even de piste verder uit, maar nog voor de Tweede Wereldoorlog werd alle wielersactiviteit gestaakt.

Zelzate

In 1928 kreeg ook Zelzate zijn wielersbaan. Die kwam er vooral onder impuls van Alfons De Rijckere en Louis Hesters. De piste in cement was 250 meter lang en was één van de betere in ons land. In 1929 was de baan het decor van de nationale kampioenschappen. Het bestuur kwam onder de leiding van Prudent Van de Calseyde. Tot 1937 werden in Zelzate wedstrijden betwist. In 1943 had Petrus Edmond Claeys de bestuurlijke fakkel overgenomen en nam men de draad terug op. Zelzate had af te rekenen met de concurrentie van de wielersbaan van Sas-van-Gent. In 1950 betwistte men voor het laatst wedstrijden in de kanaalgemeente. De wielersbaan moest afgebroken worden toen het kanaal Gent-Terneuzen werd verlegd.

Knesselare

In 1930 had ook Knesselare zijn wielersbaan. In de Urselseweg, nabij de Knokseweg, bekwamen de renners elkaar. In 1939 werden nog enkele wedstrijden betwist, maar nadien werd de piste afgebroken.

Vosselare

Halverwege de jaren dertig had ook Vosselare een piste. Carolus De Pestel, de uitbater van café *In Den Sportgalm* legde in 1935 een aarden piste aan. Dit deed hij in zijn tuin tussen de Blandendriesstraat in Nevele en de Dreef en de Dorpsstraat in Vosselare.

DE EINDMEET VAN DE WIELERSBAAN
IN ASSEBROEK.
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

De wielersbaan was 120 meter lang en had net als de piste in Sint-Maria-Aalter een omtrek van 300 meter. De piste in Vosselare was 8 meter breed. Zowel 's middags als 's avonds werden er wedstrijden gereden. De middagwedstrijden begonnen om 15 uur en eindigden 's avonds tussen 19 en 20 uur. Avondwedstrijden begonnen om 18 uur en eindigden tussen 22 en 23 uur 's avonds.

Net als in Sint-Maria-Aalter betaalden kinderen één frank, konden volwassenen de wedstrijden bijwonen voor drie frank en kostte een zitje in de tribune vijf frank. De wielersbaan lag net naast een vijver. Meerdere renners in Vosselare belandden bij het missen van de bocht in het vijvertje. Aan bijval bij de renners en wielersliefhebbers uit de regio had de piste geen gebrek.

Toch was de piste van Vosselare maar een kort leven beschoren. De bedrijvigheid van de wielersbaan viel stil met de mobilisatie in 1938. Een gebrek aan onderhoud en regen en wind lieten de piste volledig verkommeren.

OP DE PISTE VAN ZELZATE.
COLLECTIE WALTER REDEL. JAREN 1930

3. HET WIELRENNEN TIJDENS DE TWEEDE WERELDOORLOG (1940-1945)

Ook tijdens de Tweede Wereldoorlog bleef de wielersport razend populair. Grote ronden en rittenwedstrijden werden er nauwelijks georganiseerd, maar de kermiskoersen bleven voor de man in de straat een aangenaam vertier. De Belgische Wielrijdersbond zag het aantal renners snel stijgen. Voor sommige renners was een proflicentie vaak de kans om te ontsnappen aan verplichte tewerkstelling in Duitsland.

Ook in het Meetjesland was er aan kermiskoersen geen gebrek. Zo konden de renners tijdens de eerste jaren van de oorlog aan het werk in Maldegem, Adegem, Sint-Laureins, Knesselare, Zomergem, Lotenhulle, Ertvelde, Waarschoot, Bassevelde, Hansbeke, Landegem en Zelzate. Vooral Odiel Van den Meerschaut uit Melsen was de grote slokop in het Meetjesland, maar ook Omer De Keyser uit Poesele liet zich niet onbetuigd. Zo won De Keyser in 1942 maar liefst negen wedstrijden. Hij won kermiskoersen in Drongen, Zomergem, Sint-Maria-Aalter, Adegem en Mechelen en won ook de rit Brussel-Bergen in de Ronde van België. In die oorlogsjaren stonden ook Roger De Corte (Waarschoot), Omer Beirnaert (Zomergem), Marcel Claeys (Ursel), Irené De Keyser (Hansbeke), André Van Heule (Eeklo) en Albert De Roo (Aalter) aardig hun mannetje in de regionale wedstrijden.

Hoewel er tijdens de wedstrijden in het begin van de Tweede Wereldoorlog vaak zo'n 10.000 frank aan prijzengeld te rapen viel, was het voor een doorsnee prof niet makkelijk om rond te komen. Omer De Keyser stelde vast dat er met het verkopen van een geslacht varken tijdens de oorlog meer te verdienen viel dan met het prijsgewin op de kermiskoersen. In 1943 hing hij de fiets aan de haak.

Wielertubes als smokkelwaar

Het was tijdens de Tweede Wereldoorlog niet zo eenvoudig om aan wielermateriaal te komen. Tubes waren peperduur en bijna niet te vinden. In Noord-Frankrijk was dit materiaal wel te vinden en een stuk goedkoper. Het zette aan tot smokkelen. Zo werden wielertubes net als benzine en sigaretten smokkelwaar. Trainingsritjes naar Noord-Frankrijk waren dan ook vaak het middel om een centje bij te verdienen.

4. DE WIELERHELDEN NA DE TWEEDE WERELDOORLOG

ALBERT RAMON WAS IN 1949 ZEGEKONING
EN IN 1950 BELGISCH KAMPIOEN.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

ALBERT RAMON ZAG ZIJN LOOPBAAN
PLOTS AFGEBROKEN DOOR EEN ZWARE
VAL IN 1951.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

TICKET LIEFDADIGHEIDSFEEST
VOOR ALBERT RAMON NA ZIJN ZWARE
VAL IN 1951.
COLLECTIE STAF DE ROO

1. ALBERT 'BERTEN' RAMON, DE PECHVOGEL

In het rijtje van pechvogels hoort Albrecht *Berten* Ramon zeker thuis. Ramon was een veelzijdige renner en vooral zijn snelle benen zorgden ervoor dat hij een heel aardig palmares bij elkaar fietste. Zo won hij de Ronde van België (1946), werd hij zegekoning en winnaar van Parijs-Tours (1949) en mocht hij in Westerlo als Belgisch kampioen de tricolore trui aantrekken.

Maar de naar Eeklo uitgeweken Bruggeling zal vooral in het geheugen gegrift blijven als het slachtoffer van een gebrek aan verkeersveiligheid in een wielervedstrijd. Op 21 september 1951 was de Grote Prijs van Waarschoot heel onverwacht zijn laatste wedstrijd. Bij een passage in Eeklo, op het kruispunt van de Paterstraat en de Stationsstraat, knalde een wagen tegen hem aan. Ramon bleef voor dood liggen en werd in allerijl naar het ziekenhuis gebracht. Ramon was geraakt aan de wervelkolom en hield daar een verlamming van de onderste ledematen aan over.

Een lange lijdensweg was het lot van de ongelukkige Ramon. Gelukkig kwamen nog veel vrienden over de vloer. Vooral het bezoek van wielervelegende Fausto Coppi deed hem deugd. Een door de paus gewijd kettinkje was de attentie van *Il Campionissimo*. Aan wilskracht ontbrak het Ramon niet in de zware periode na zijn val. Zo leerde hij lopen met een looprekje en werd hij vertegenwoordiger van zware bieren. In maart 1993 overleed hij aan de gevolgen van een hersentrombose.

Ook tijdens zijn loopbaan zat het hem niet mee. Vooral de oorlog gooide roet in het eten. In 1941 maakte hij een aardig debuut en liet hij ondermeer een vierde plaats in de Waalse Pijl optekenen en een jaar later kon hij zijn progressie vertalen in enkele bloementuilen, maar in 1943 werd de oorlog een echte spelbreker. De Duitsers eisten hem op voor hun werkkampen. Albrecht, de officiële naam van *Berten*, dook onder, maar de Gestapo pakte zijn vader op. Voor *Berten* zat er niks anders op dan zich aan te melden. Hij werd naar Duitsland gestuurd en gedwongen tewerkstelling volgde. Het smoesje dat hij ging trouwen zorgde voor verlof en hij dook opnieuw onder tot na de bevrijding.

In zijn eerste seizoen na de wereldbrand liet hij zien dat hij best nog aardig kon fietsen. Toch bleef het bij overwinningen in regionale wedstrijden zoals in Emelgem en Blankenberge.

Pas in 1946 kwam hij echt op de voorgrond in de Ronde van België. De afstand van 2077 kilometer over tien ritten, de barre weersomstandigheden en de aanvalslust van de renners zorgden ervoor dat deze ronde een ware uitputtingsslag werd. Het deelnemersveld van 140 renners dunde uit tot een groepje doorbijters van 19 en van dit selecte gezelschap bleek Ramon de sterkste.

Toch zou Ramon eerder een man van de eendagswedstrijden dan van de rittenkoersen of rondes worden. In 1947 vernieuwde hij ei zo na zijn zege in de Ronde van België. Kaderbreuk besliste er anders over. Een reeks ereplaatsen op de belangrijke afspraken lieten zien dat hij uit het goede wielersport gesneden was. In 1948 flirtte hij met de winst in de Ronde van Vlaanderen, maar Briek Schotte troefde hem in de sprint af. Hetzelfde lot was hem beschoren in Gent-Wevelgem. Daar hield Maurice Desimpelaere hem van de winst.

Ramon bleef geloven in zichzelf, trainde hard en leefde voor zijn sport. De beloning voor het harde werk kwam er in 1949. Met maar liefst 19 overwinningen was hij de zegekoning. Het lijstje bevatte vooral regionale wedstrijden, maar ook Brussel-Namen-Brussel en als uitschieter Parijs-Tours. In 1950 werd *Berten* kampioen van België. Na een geanimeerde wedstrijd ging Briek Schotte in de finale nog aan de haal. Ramon was de enige die zich in het zog van *IJzeren Briek* kon vastbijten. Een snoeperig sprintje volgde en dit keer was Ramon wel aan het feest. De vreugdetranen bij de Brabantonne maakten het respect voor deze gedreven sportman en minzame man nog groter.

Na die titel streek hij met vrouw en kinderen in Eeklo neer en de wielerminnende Ledeganckstad sloot de kersverse kampioen in de armen. Ramon toonde zich trouwens een waardig kampioen en reed zich vooral met enkele overwinningen in kleinere wedstrijden in de kijker. Tot op 21 september 1951 zijn leven dus een tragische wending nam.

2. NOËL FORÉ, DE FLANDRIEN

Noël Foré hoort zeker thuis in het rijtje Meetjeslandse *Flandriens*. Foré hield van de Vlaamse heuvels en kasseien, had *grinta* (verbetenheid, gedrevenheid) als renner en groeide steevast boven zichzelf uit bij guur weer. De renner uit het Adegemse Veldekens won zowel Parijs-Roubaix (1959) als de Ronde van Vlaanderen (1963). Hij schreef ook Gent-Wevelgem (1958) op zijn naam en was twee keer de sterkste in de Ronde van België (1958 en 1962). Ook wedstrijden als de Omloop der Vlaamse Ardennen, Dwars door Vlaanderen, de Omloop Mandel-Leie-Schelde, Kuurne-Brussel-Kuurne en de E3-Prijs van Harelbeke staan aardig op zijn palmares. Verder won Foré Rund um Köln, behaalde hij drie keer ritwinst in Parijs-Nice (1962) en werd hij derde in het wereldkampioenschap wielrennen (1959). Het werk op de piste schrikte hem niet af en aan de zijde van Peter Post en Fritz Pfenninger won hij de zesdaagse van Antwerpen (1964). Een dubbele zege in Brussel-Meulebeke (1967 en 1968) bewijst dat hij ook uit de voeten kon achter derny's, lichte (100 cc) tweetaktmotors die als gangmaakmotor bij het wielrennen op de baan worden gebruikt.

NOËL FORÉ WAS EEN SPECIALIST IN DE KASSEIKLASSIEKERS. HIER TREKT HIJ TENAANVAL IN PARIJS-ROUBAIX 1963. COLLECTIE MARK VAN HAMME. 1967

NOËL FORÉ VOELDE ZICH OOK GOED THUIS ACHTER DE DERNY'S. COLLECTIE MARK VAN HAMME. 1967

Als onafhankelijke nam hij in 1958 deel aan de Ronde van Nederland voor profs en daar kaapte hij gelijk een ritje mee. Hij mocht aan de slag als beroepsrenner bij de *Groene Leeuwen* van Albert De Kimpe en reed er zich in zijn eerste seizoen in de kijker met winst in de Omloop der Vlaamse Ardennen, Dwars door België en de Omloop Mandel-Leie-Schelde.

Na knap solowerk was Gent-Wevelgem een jaar later zijn eerste grote zege. Hij eiste ook een glansrol op in Parijs-Roubaix, maar viel daar op vijftien kilometer van de streep weg uit de kopgroep na een bandbreuk. Hij won ook de eerste rit in de Ronde van België en stond zijn leidersplaats niet meer af.

De internationale erkenning kwam er in 1959. In het Nederlandse Zandvoort deed hij een gooi naar de wereldtitel, maar de Adegemnaar moest zich met een derde plaats tevreden stellen. In het grote werk bleef hij de volgende twee jaar wat op zijn honger zitten, maar in 1962 kwam hij weer op de voorgrond. In Parijs-Nice liet hij drie maal zijn snelle benen zien en in de Ronde van België van dat jaar moest hij vooral afrekenen met kopman en ploegmaat Rik Van Looy.

Een *boerenjaar* volgde in 1963. In Kuurne-Brussel-Kuurne demarreerde hij tot de tegenstand brak en in de E3-Prijs van Vlaanderen haalde hij het in de sprint van een select kopgroepje. Toch was het in de Flandriaploeg niet bepaald koek en ei. Enkele dagen voor de start van de Ronde van Vlaanderen trokken Rik Van Looy en enkele ploegmaats naar een andere ploeg, GBC. Uiteraard stond de ronde in het teken van het vertrek van Rik Van Looy of Rik II in de volksmond (de andere Rik was Rik Van Steenberghe). Foré bewees dat de Flandriaploeg niet onthoofd was door het vertrek van Van Looy. In het slechte weer voelde Foré zich bijzonder goed in zijn sas. In de finale kromde hij de rug en enkel Frans Melckenbeeck, Tom Simpson en Rudi Altig konden hem volgen. Altig kwam nog ten val en in de sprint vloerde Foré met gemak zijn overblijvende vluchtgezellen. Het *boerenjaar* werd gevolgd door

drie eerder anonieme seizoenen. In de regionale wedstrijden liet de *Flandrien* van Veldekens wel van zich spreken, maar in de klassiekers was er geen hoofdrol voor hem weggelegd. In 1967 kwam hij opnieuw op de voorgrond met een tweede plaats in de Ronde van Vlaanderen. Een haperend versnellingsapparaat was de spelbreker in de sprint met winnaar Dino Zandegu. In de herfst van zijn loopbaan probeerde hij nog twee keer vruchteloos Bordeaux-Parijs te winnen.

Na zijn loopbaan bleef de inmiddels naar Eeklo verhuisde Foré in de wielersport. Hij baatte een sportwinkel uit in de Oostveldstraat, waar ook een monument ter zijner nagedachtenis staat. Hij was ook drie jaar sportbestuurder bij wielploeg Flandria, was jarenlang wedstrijdleider in Gent-Gent en de Ronde van Vlaanderen en lag aan de basis van de Vlaamse Wielerschool.

3. ROMAIN DE LOOF, DE STYLIST

In het werk op de piste stonden de Meetjeslanders steeds meer dan behoorlijk hun mannetje. Pier Van De Velde uit Lovendegem trok al in de pionierstijd van het wielrennen naar Amerika om er zich te meten met de Amerikaanse toppers. In de jaren 1930 konden zowel de wielrenners als de wielersfans hun hartje ophalen aan de vele wedstrijden op de pistes in de regio. In de jaren na de oorlog liet Zomergemnaar Achiel De Backer in 1947 en in 1948 in het Armbandtoernooi, een achterevoegingswedstrijd van dagblad Het Volk, zich van zijn beste zijde zien. Hij werd Belgisch kampioen achterevoeging in 1948. Arséne Ryckaert won samen met Achiel Bruneel de Gentse zesdaagse in 1952. De Ertveldenaar stond zowel in Kopenhagen, Londen als in Zurich op het podium van het EK.

De erelijst van Zomergemnaar René Adriaenssens mocht er ook best wezen. Zo werd hij maar liefst drie keer Belgisch kampioen achterevoeging (1945, 1946 en 1947). Op de piste van Zwartberg klopte hij zelfs Rik Van Steenberghe. Een jaartje later won hij in Oostende van Marcel Lavaux en op de piste van Rocourt werd het in 1947 zelfs een heus Zomergems duel tegen Achiel De Backer.

Maar de meest in het oog springende naam in het Meetjeslandse pistewereldje is natuurlijk die van Romain De Loof. De Eeklonaar verzamelde zowel bij de amateurs als bij de profs kampioentruien in het werk op de piste. Hij was een stylist op de fiets, maar vooral een renner die snoeihard te keer kon gaan op de wielbanen. Na het veroveren van enkele nationale titels behaalde hij als amateur in 1962 zijn eerste wereldtitel. Dat deed hij in Milaan achter handelsmotoren. De ervaren Gust Meuleman loodste hem naar de wereldtitel. De Loof was profrijp, maar kon in zijn eerste jaar als prof zijn verzameling kampioentruien niet uitbreiden. In 1965 strandde hij zowel in het Belgisch kampioenschap en het wereldkampioenschap op de tweede plaats.

VOLGWAGEN VAN KRÜGER,
DE CLERCK EN FLANDRIA.
COLLECTIE STAF DE ROO. 1969

ROMAIN DE LOOF EN GUST MEULEMAN
NA DE EERSTE WERELDTITEL IN MILAAN.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.
JAREN 1962

Met winst in de zesdaagse van Madrid aan de zijde van Rik Van Steenberghe smukte hij zijn palmares toch nog wat op.

ROMAIN DE LOOF AAN DE ZIJDE
VAN PATRICK SERCU IN 1963.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

In 1966 was het wel bingo. In het Duitse Frankfurt bleef hij op het WK achter de zware motoren beuken tot hij de tegenstand op de knieën kreeg. Op het WK van 1967 in Amsterdam bleef hij op een tweede plaats steken. De Loof was de evenknie van Leo Proost, maar gangmaker Hugo Lorenzetti bleek een miskleun. In 1968 en 1969 raakte De Loof wel nog in de finale, maar een hoofdrol spelen zat er niet in. In dat laatste jaar zorgden overwinningen in de zesdaagse van Amsterdam en Rotterdam, telkens met Peter Post als ploegmaat, voor soelaas. In april 1970 liep hij bij een zware val in Gent-Wevelgem een bekkenbreuk op. Pas in 1973 was hij weer aan competitie toe. De Belgische titel in de halve fond veroveren was zijn doel. Het eerste jaar na zijn terugkeer stuitte hij op Theo Verschueren, maar in 1974 kroonde hij zich tot Belgisch kampioen.

Na zijn loopbaan was De Loof vijf jaar aan de slag als ploegleider. Eerst twee jaar bij Ebo en nadien drie jaar bij Marc Zeepcentrale.

Veldrijden

In het veldrijden is ons land de voorbije decennia de wielernatie bij uitstek. De roots van deze wielerdiscipline liggen nochtans niet in ons land. De Fransen waren de bedenkers van het veldrijden, de *cross country cyclo-pédestre*. In 1906 is er voor het eerst sprake van een veldrit in België en in 1910 wordt het eerste open Belgisch kampioenschap veldrijden betwist.

In 1922 pakt een eerste Meetjeslander de nationale titel in het veldrijden. Van de 185 vertrekkers toont Maurice De Waele, geboren Lovendegemnaar, zich de sterkste. De Waele kon meer dan zijn mannetje staan in het veld. Dat mag blijken uit de vierde plaats die hij liet optekenen in het Critérium International de Suresnes, een voorstad van Parijs. Met wat zin voor overdrijving mag deze wedstrijd als het eerste officieuze wereldkampioenschap beschouwd worden.

De belangrijkste hindernis in deze wedstrijd over 20 kilometer is *Le Trou-du-Diable*, het Duivelsgat. Vijf stempelcontroles zorgden ervoor dat valspelers geen schijn van kans hadden. Het reglement vermeldde ook dat het wisselen van fiets verboden was. De Waele voelde zich in de buurt van het Duivelsgat wel in zijn sas en werd vierde. Het veldrijden bleef ook in de jaren 1930 en 1940 vooral in Noord-Frankrijk populair. Voor onze landgenoten was er niet meer dan een bijrolletje weggelegd. Ook in de strijd om de nationale veldrittitels zijn de Meetjeslanders in geen velden of wegen te bespeuren. Op uitzondering van Irené De Keyser. Die werd in 1952 derde op het Belgisch kampioenschap. Daarna was het wachten op Eric De Vlaeminck om het Meetjesland op de kaart van het veldrijden te zetten.

4. ERIC DE VLAEMINCK, DE ACROBAAT

De man die het Meetjesland in de ban van de veldritsport bracht, was natuurlijk Eric De Vlaeminck. Met maar liefst zeven wereldtitels en drie Belgische titels was hij een heerser van een zeldzaam kaliber. De Vlaeminck stond ook zijn mannetje op de weg. Zo won hij een rit in de Tour van 1968 en in 1969 won hij de Ronde van België. Dat jaar bewees hij met een tweede plaats in de Waalse Pijl, een derde in Gent-Wevelgem en een zesde in Parijs-Roubaix dat hij tot de betere renners van het land behoorde. Op de weg bleef hij links en rechts mooie resultaten noteren, maar vooral zijn exploten in het veld zullen de wielersfans bijblijven.

Een speling van het lot loodste de Eeklonaar naar het veldrijden. Zo bleef zijn fiets in een brand in het Gentse Kuipke. Om toch maar te kunnen koersen trok hij met Adegemnaar André Geirland naar een veldrit in Laarne. Na een aarzelende start mocht hij al in zijn eerste seizoen (1962-1963) de bloemenmeisjes zes keer kussen en werd hij zevende op het open Belgisch kampioenschap.

ERIC DE VLAEMINCK WERD IN 1968
VOOR DE TWEDE KEER WERELDKAMPIOEN
IN LUXEMBURG.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

Ook het volgende seizoen (1963-1964) reeg hij de overwinningen aan elkaar, maar in het Belgisch kampioenschap in Bomal moest hij zich met een vierde plaats verzoenen. Op het WK op de loodzware omloop in Overboelare bleef hij met een negentiende plaats wel beneden de verwachtingen. Een jaar later (1964-1965) bleef hij zich meten met de toppers en mocht hij vaak het zegegebaar maken, maar in de topconfrontaties gaf hij niet thuis. Een opgave in het Belgisch kampioenschap in Overijse kostte hem de selectie voor het WK in Cavarina.

Het seizoen 1965-1966 was dat van de doorbraak, met dank aan Firmin Van Kerrebroeck. Die leerde hem hoe hij een bergje op moest klauteren en hoe hij met de fiets op de schouder moest lopen. Eric kampeerde dag na dag op de sturten in Eeklo, aan het Schipdonkkanaal, waar hij de hellingen op en af fietste en liep.

Aan supporters had de kleine fietsacrobaat geen gebrek, maar in het Belgisch kampioenschap verzoop De Vlaeminck in de Meulebeekse modder.

Voor de pers en voor zijn supportersclan leek er maar een outsiderrol weggelegd voor hun poulain op het WK in Béassain. Die beet zich evenwel vast in het wiel van de topfavorieten, zag topfavoriet Longo in het decor belanden en rekende af met Wolfshohl en Gretener. Voor wielerminnend Eeklo kon de pret niet op.

Het zou niet bij die ene wereldtitel blijven. In de modderpoel in Zurich ('67) werd hij pas vijfde, maar nadien begon hij aan een indrukwekkende reeks wereldtitels. In Luxemburg (1968) reed hij de tegenstand in de vernieling, in de modderbrij van Magstadt (1969) bleek hij ook al de sterkste en in Zolder (1970) rekende hij in de sprint af met Albert Van Damme. De wereldtitels in Apeldoorn (1971) en in Praag (1972) voegde hij ook aan zijn visitekaartje toe. In de Belgische kampioenschappen liet hij al eens een steekje vallen, maar met overwinningen in Ruien (1969), Kluisbergen (1971) en Lembeek (1972) mocht hij ook niet mopperen. De suprematie van de oudste van de De Vlaemincks was groot.

Toch waren er moeilijke tijden in het verschiep voor de oudste van de De Vlaemincks. De tragische dood van Jean-Pierre Monseré, een bevriend wielerkampioen uit West-Vlaanderen, bleef door het hoofd van de veldritkampioen spoken. Hij raakte op de dool, liet de wegcampagne aan zich voorbijgaan met als gevolg dat het in het seizoen 1972-1973 van geen meter liep. In het BK in Horebeke gaf hij al op in de tweede ronde en pas in laatste instantie wist hij zijn selectie voor het WK in Londen te versieren. Op de technische omloop voelde de Eeklonaar zich in zijn sas en in de sprint snelde hij naar zijn zevende wereldtitel. Van een heropstanding gesproken. Het succes in Londen kon De Vlaeminck zijn zorgen niet doen vergeten. Hij belandde in verschillende instellingen en pas halverwege het wegseizoen dook hij terug op in het peloton.

In het seizoen 1973-1974 kon hij een zevental overwinningen behalen en in Volkegem kon hij na broer Roger een tweede plaats versieren. De hoop op een achtste wereldtitel groeide en broer Roger stak het niet onder stoelen of banken dat hij in het Zwitserse Melchnau alles in het werk zou stellen om Eric te helpen. Het plannetje mislukte. Roger werd wereldkampioen, terwijl Eric zich met een vierde plaats moest tevreden stellen.

In het seizoen 1975-1976 was Eric nergens te bespeuren en de sensatiepers had een vette kluif aan hem. Het jaar nadien bewees hij toch nog tot de veldrittop te behoren. Hij won twaalf veldritten, eindigde derde in het BK in Munte en pakte brons op het WK in het Duitse Hannover. Zijn loopbaan leek er op te zitten, maar in het seizoen 1978-1979 besloot hij opnieuw te crossen. Een sleutelbeenbreuk vergalde het seizoen. Een deelname aan het BK in Koersel zat er niet in en in de modderbrij van Saccolongo in Italië hield hij het vlug voor bekeken. Ook in het seizoen 1979-1980 bleef Eric nog actief als veldrijder. Hij kon nog een achtstal zeges behalen, maar de tijd om de fiets aan de haak te hangen, was gekomen.

Na zijn actieve loopbaan was hij eerst een jaartje parcourskeurder voor de wielerbond. Hij pleitte voor snelle en technische omlopen. Een bredere top en minder modder was interessanter naar sponsoring toe. Een jaartje later promoveerde hij al tot bondscoach. Als bondscoach ontbrak het hem niet aan succes. Hij won met de Belgen maar liefst 12 wereldtitels en in totaal 29 medailles.

Peter Van den Abeele uit Bellem stond ook meer dan aardig zijn mannetje in het veldrijden. Zo werd hij in 1994 kampioen van België in het veldrijden. In 1997 werd hij ook Belgisch kampioen mountainbiken en in deze sport vertegenwoordigde hij ons land twee keer op de Spelen.

ERIC DE VLAEMINCK
OP DE STURTEN IN EEKLO.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.
ROND 1970

5. ROGER DE VLAEMINCK, DE SUPERKAMPIOEN

Roger De Vlaeminck heeft in ieder geval een schitterend stukje Meetjeslandse wielerschied geschreven. De Vlaeminck was een compleet renner, een superkampioen. *Monsieur Paris-Roubaix* was meer dan een kasseispecialist. De Eeklonaar kon vernietigend uithalen in de sprint, reed meer dan behoorlijk goed bergop en had de *grinta* om het op om het even welk parcours af te maken. Als veldrijder was hij een acrobaat op de fiets, maar ook in de blubber voelde hij zich in zijn sas. Ook op de baan stond hij meer dan zijn mannetje.

Bij zijn profdebuut in 1969 liet hij al meteen zien dat hij een raspaardje was. Zijn eerste profwedstrijd was ook goed voor zijn eerste zege. In de sprint van de Omloop Het Volk liet hij al de routiniers een poepje ruiken. Leergeld moest De Vlaeminck niet betalen. Integendeel, zijn tegenstanders leerden al vlug zijn verschroeiende demarrage kennen en met dat wapen zette hij zijn tegenstanders te kijk. Met de tricolore om het ranke lijf trok hij naar de Tour. Daar vloog hij er dag na dag in, stapelde hij de ereplaatsen op en droeg hij twee dagen de groene trui, maar betaalde hij zijn jeugdige overmoed wel met de opgave.

In zijn tweede profseizoen kreeg hij het niet gemakkelijk om te bevestigen, maar toch won hij met zwier Luik-Bastenaken-Luik. 1971 begon dramatisch met het verlies van boezemvriend Jean-Pierre Monseré. Eén maand na het dodelijke ongeval van de West-Vlaming vloerde hij in de Waalse Pijl Frans Verbeeck in de sprint. In 1972 trok hij het truitje van wielerploeg Dreher aan. De rittenkoers Tirreno-Adriatico zette hij naar zijn hand en zou hij zes jaar op rij winnen. In Parijs-Roubaix fietste hij dat jaar de tegenstand op een hoopje en vierde hij de eerste van vier zeges. In 1973 opende hij beresterk. Een schitterende afdaling van de Poggio leverde hem winst in Milaan-San Remo en de Ferrari van Brooklynbaas Giorgio Perfetti op. In februari 1974 werd hij in Beernem Belgisch kampioen veldrijden en dat was de voorbode van een sterk seizoen. Net als een jaar eerder reed hij solo naar de zege in Parijs-Roubaix. Tijdens de herfst had hij nog voldoende jus in de benen om in het Italiaanse Como de Ronde van Lombardije op zijn naam te schrijven en dit na een spurtzege van rivaal Eddy Merckx. De allerbeste Roger De Vlaeminck kregen we in 1975 te zien. Zijn rijtje successen begon met de Belgische titel veldrijden in Volkegem. Op het WK veldrijden in het Zwitserse Melchnau liet hij de thuisrijders Albert Zweifel en Peter Frischknecht ver achter zich, maar dit leidde niet tot grote vreugde bij De Vlaeminck. Stilletjes hoopte hij broer Eric naar de zege te loodsen, maar zijn plannetje mislukte. In april was het voor de derde keer bingo in Parijs-Roubaix. Dat de Eeklonaar ook nu Eddy Merckx in de sprint aftroefde, zorgde natuurlijk voor binnenpretjes. Merckx kreeg er ook van langs in het Kampioenschap van Zurich. De Giro sloot hij af als vierde en in 1975 schreef hij op schitterende wijze een loodzware Ronde van Zwitserland op zijn naam. De Vlaeminck noemt deze zege zelfs het hoogtepunt in zijn loopbaan.

ROGER DE VLAEMINCK ALS BELGISCH
KAMPIOEN IN 1969. EDDY MERCKX
VOLGT IN HET SPOOR.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

ROGER DE VLAEMINCK WON VOOR HET
EERST ZIJN FAVORIETE KLASSEKER
PARIJS-ROUBAIX IN 1972.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

ROGER DE VLAEMINCK HAD DUIDELIJK
EEN BOONTJE VOOR WEDSTRIJDEN OP
ITALIAANSE BODEM. HIER AAN DE ZIJDE
VAN FELICE GIMONDI IN DE RONDE
VAN ITALIE VAN 1975.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.

De wereldtitel pakken in het Waalse Yvoir werd nu de doelstelling voor Roger. Het werd de grootste afknapper uit zijn loopbaan. Nederlander Hennie Kuiper ging met de regenboogtrui aan de haal en de Eeklonaar bleef op een tweede plaats steken. In 1976 haalden de ontgoochelingen het van de vreugdemomenten. De rivaliteit met Freddy Maertens bereikte in de Ronde van Vlaanderen een triest hoogtepunt. De twee wielerkampioenen beloerden elkaar in de finale dat het niet mooi meer was en gaven aan Walter Planckaert, Francesco Moser en Marc Demeyer de kans om onderling uit te vechten wie de Ronde mocht winnen. Een week later liet De Vlaeminck de kans liggen om recordhouder in Parijs-Roubaix te worden. Roger fietste die dag heel soepel, maar dat leidde tot overmoed en daarvan wist de betreurde Marc Demeyer te profiteren. En nog was het sportieve leed niet geleden. In de Ronde van Italië vertrok Roger De Vlaeminck ofwel *Le Gitan* als kopman en kreeg Johan De Muynck een vrije rol. De Vlaeminck gaf evenwel op op het ogenblik dat De Muynck de leiderstrui in handen had en daarmee haalde hij zich de volkswoede op de hals.

Er braken moeilijke tijden aan voor De Vlaeminck, maar hij antwoordde met de pedalen. In het najaar won hij met brio de Ronde van Lombardije. In de spurt klopte hij kleppers als Bernard Thévenet, Wladimiro Panizza, Joop Zoetemelk en Raymond Poulidor. In 1977 won De Vlaeminck zowel de Ronde van Vlaanderen als Parijs-Roubaix. Boegeroep in *Vlaanderen mooiste* was zijn deel. Na een lekke band fietste De Vlaeminck wel twee minuten dicht op Eddy Merckx en Freddy Maertens, maar na de opgave van Merckx hing hij wel zestig kilometer in het wiel van *De Lip*. De eerste zege in de Ronde van Vlaanderen was een feit, maar op de goedkeuring van de pers moest hij niet rekenen. Die persjongens openden wel een blik met superlatieven toen De Vlaeminck over de kasseien van de Hel van het Noorden dokkerde en met ruim anderhalve minuut voorsprong

de wielersbaan van Roubaix bereikte. De titel van *monsieur Paris-Roubaix* heeft de jongste De Vlaeminck dus niet gestolen. In 1978 fietste De Vlaeminck in het groene shirt van ijsroomfabrikant Sanson, de ploeg van Francesco Moser. Het jaar begon uitstekend met winst in het Belgisch kampioenschap veldrijden in Beernem. Twee maanden later bewees hij dat een wedstrijd als Milaan-San Remo op zijn maat gesneden was. In Parijs-Roubaix was hij ook al de sterkste, maar moest hij achter zijn ontsnapte ploegmaat Francesco Moser afstoppen. Zo was de samenwerking met Moser een kort leven beschoren en ging Roger in 1979 aan de slag bij Gis, die andere ijsroomfabrikant. Pech hield hem van de winst in Parijs-Roubaix van dat jaar.

In 1980 stapte hij over naar het Belgische Boule d'Or. In de topklassiekers zat het hem wat tegen en voor het eerst bleef hij met lege handen achter. Met 21 overwinningen liet De Vlaeminck zien dat hij nog steeds zijn mannetje kon staan. In 1981 was hij in het shirt van DAF-trucks opnieuw super, maar de kers op de taart bleef uit. In de Amstel Gold Race liet hij zich wat verrassend kloppen door Bernard Hinault. Roger was in de Ronde van Vlaanderen wel de beste man in koers, maar zag DAFPloegmaat Hennie Kuiper met de bloemen zwaaien in Meerbeke. In Gent-Wevelgem was Jan Raas dan weer de spelbreker en vooral een flinke dosis pech hield hem van een vijfde zege in Parijs-Roubaix. Winst in het Belgisch kampioenschap in Putte zorgde voor wat zelf op de wonde en hij sloot een al bij al sterk seizoen af met winst in Parijs-Brussel. In 1982 bleef hij Daf trouw, maar de gedrevenheid was wat zoek en eind 1982 kondigde hij zijn eerste afscheid aan. In 1984 keerde hij nog terug in het peloton en won hij nog zeven keer.

De laatste jaren kwam Roger in het nieuws als ploegleider van een groep jonge Zimbabwaanse wielrenners voor de televisiereeks *Allez Allez Zimbabwe*.

ROGER DE VLAEMINCK REED
VAN 1973 TOT EN MET 1977 VOOR
HET ITALIAANSE BROOKLYN.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

6. JOHAN DE MUYNCK, DE ROZE PANTER

Johan De Muynck was in de jaren 1970 een uitmuntende klimmer. Met een heel knappe zege in een sterk bezette Ronde van Romandië (Zwitserland) kroop de Waarschootse laatbloeiër in 1976 uit het knechtenlivrei. Datzelfde jaar kwam hij op een zucht van winst in de Ronde van Italië (Giro). Twee jaar later won hij met brio de Giro in Italië. De Ronde van Frankrijk sloot hij ook twee keer af in de top tien (vierde in 1980 en zevende in 1981) en ook in de Ronde van Spanje (zevende in 1980) was er een ereplaats voor hem weggelegd.

Vijf seizoenen lang was er voor Johan De Muynck een figurantenrol weggelegd bij de profs. In zijn derde profjaar won hij wel de Brabantse Pijl, maar na vijf profseizoenen bleef hij op zeven overwinningen steken.

De doorbraak kwam er in 1976 in de Ronde van Romandië. Deze zware rittenkoers leek op een duel tussen Eddy Merckx en Roger De Vlaeminck af te stevenen. Maar dit was zonder Johan De Muynck gerekend. Die pakte in de eerste bergrit de leiderstrui en rondde twee dagen later een solotocht van veertig kilometer met succes af. Op de slotdag bleven Merckx en De Vlaeminck winstkansen behouden. In de afsluitende tijdrif zou er over winst en verlies beslist worden. Tot ieders verbazing reed een verbluffende De Muynck de tijd van Merckx van de tabellen.

Muynckske stak in de vorm van zijn leven en links en rechts werd hij al als potentiële eindwinnaar van de Giro naar voor geschoven. Het lot zou ervoor zorgen dat hij de roze leiderstrui van kopman Roger De Vlaeminck afsnoepte. De Vlaeminck kon leven met het gegeven dat de trui van eigenaar veranderde, maar sportbestuurder Franco Cribiori maakte van de situatie een dampend kruitvat. De Vlaeminck dwudde hij in de helpersrol en dat was natuurlijk niet naar de zin van de eierzuchtige Eeklonaar. Die gaf er enkele dagen later ontmoedigd de brui aan. De Vlaamse pers schreeuwde moord en brand en laakte de houding van de jongste van de De Vlaemincks. De Muynck verdedigde ondertussen zijn leidersplaats met hand en tand en begon aan de slottijdrif in Milaan met een voorsprong van 25 seconden op Felice Gimondi. De Muynck leek ook die laatste test met glans te doorstaan en op vijf kilometer van de streep schreeuwde sportbestuurder Franco Cribiori dat de zege binnen was. Het was evenwel zonder de vindingrijkheid en het chauvinisme van de Italianen gerekend. Zo namen enkele motards Gimondi in de slotfase op sleeptouw. De Italiaan wipte zo toch nog over De Muynck en won de Giro met 19 seconden voorsprong. Van het sterke slot van de Italiaan kregen de *tifosi* (Italiaanse wielerterm voor supporters) trouwens geen wedstrijdbeelden. De straalverbinding bleek immers verbroken. De ontgoocheling was mateloos groot bij De Muynck. In Waarschoot wachtten duizenden sympathisanten om hem op te monteren.

JOHAN DE MUYNCK DEBUTEERDE ALS WIELERPROF BIJ DE PLOEG MARS-FLANDRIA. COLLECTIE MARK VAN HAMME. BEGIN JAREN 1970

JOHAN DE MUYNCK ALS LEIDER VAN RONDE VAN ITALIE VAN 1976. COLLECTIE MARK VAN HAMME

JOHAN DE MUYNCK AAN DE START VAN ZIJN GROTE PRIJS. FOTO MARC VAN HECKE. 2008

In 1977 bleef hij bij wielerploeg Brooklyn. Hij moest zich met een figurantenrol in de Ronde van Italië verzoenen. De Muynck kwam nooit in het stuk voor en gaf in de slotweek op. Ei zo na haalde hij met winst in een klassieker de spons over die mindere prestatie. In Parijs-Tours mocht hij met Joop Zoetemelk en Hennie Kuiper sprinten voor de zege, maar Zoetemelk toonde zich de snelste van dit trio strijkijzers.

In 1978 trok hij naar Bianchi-Faema. Het hoofddoel was duidelijk: de Giro winnen. De opdracht kondigde zich als heel moeilijk aan, want ook Italiaanse toppers als Moser, Saronni, Baronchelli, Battaglin en Panizza droomden luidop van Girowinst. In eigen rangen had De Muynck ook af te rekenen met Felice Gimondi. Om het leiderschap af te dwingen trok hij in de derde etappe naar Cascina in de aanval. Zijn aanvalslust loonde. Hij won de etappe, pakte het roze en dwong het leiderschap af in de ploeg. Van het rijtje challengers bleken Baronchelli en Moser uiteindelijk de taaiste klanten. Zij bleven binnen de minuut van onze *roze panter* uit Waarschoot. Op de Monte Bondone kraakte Moser en Baronchelli kon een beresterke De Muynck ook geen pijn doen. De zege was binnen en uiteraard was Waarschoot bij zijn terugkeer te klein. Een tweede overwinning in de Ronde van Italië kwam er niet. Hij reed in 1979 de Giro als voorbereiding op de Tour en daar gaf hij op.

In 1980 ging hij voor de Splendorploeg rijden. Hij plooidde zich in de Ronde van Spanje dubbel voor Claude Criquelion en werd zelf zevende. Hij reed een behoorlijk sterke Tour en bracht leider Zoetemelk in de koninginnenrit even in de problemen, maar moest uiteindelijk vrede nemen met een vierde plaats. Een meevaller was zijn overstap naar Splendor niet, maar toch bleef hij voor de ploeg van Albert De Kimpe fietsen. In de Tour van 1981 kon hij zich nooit in de kijker fietsen. Zijn regelmaat leverde hem wel een zevende plaats op.

De herfst van zijn loopbaan maakte hij vol bij het Franse La Redoute. Bij die ploeg voelde hij zich niet thuis en eind 1983 zette hij een punt achter zijn loopbaan.

DE GEBROEDERS PLANCKAERT
WILLY, WALTER EN EDDY IN 1980
IN HET SHIRT VAN MINI FIAT.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.

De wielergekte in Nevele begon met Willy Planckaert. In de jeugdcategorieën was hij een notoir zegekaper en in 1964, zijn laatste jaar als amateur, was hij nauwelijks te kloppen. In Sallanches werd hij vice-wereldkampioen na Eddy Merckx. In zijn debuutseizoen behaalde hij zeven overwinningen, maar de doorbraak kwam er pas in 1966. Na een supersterk voorjaar waarin hij in alle klassiekers dichte ereplaatsen behaalde, mocht hij in juli de kleuren van Romeo-Smith's vertegenwoordigen in de Tour. In de derde rit veroverde hij de groene trui en die stond hij niet meer af. Hij schreef ook twee ritten op zijn naam.

Nevele leefde heel erg mee met de prestaties van Planckaert en op de viering na de Tour werden meer dan 1500 Planckaertpetjes aan de man gebracht.

In 1967 werd de Tour afgewerkt met landensploegen. Planckaert was uiteraard geselecteerd, maar zijn sponsor stuurde hem ook naar de Ronde van Italië. Ook daar liet hij zijn snelle benen zien. Drie keer bleek hij de snelste in de Giro, maar Willy voelde dat zijn lichaam aan rust toe was. In de Tour gaf hij in de tweede week op. Hij won dat jaar nog wat kleinere wedstrijden, maar in 1968 liep het voor geen meter en bleef hij op zijn zehonger. Geelzucht lag aan de basis van zijn mindere prestaties. Zijn loopbaan zat duidelijk in een dip. Hij won in 1969 en 1970 nog de Omloop van Midden-Vlaanderen, maar in de grotere wedstrijden kwam hij in de rest van zijn loopbaan nog nauwelijks aan de bak. Toch won hij in zijn tweede loopbaan nog ritten in de Ronde van Luxemburg, de Vierdaagse van Duinkerken en de Dauphiné Libéré en zette hij in 1976 Dwars door België naar zijn hand. Naar het einde van zijn loopbaan toe, reed hij nog samen met zijn veertien jaar jongere broer Eddy. Met ruim 80 overwinningen mocht zijn loopbaan zeker gezien worden.

WILLY PLANCKAERT HAD EEN
VLIJMSCHERPE EINDSPRINT.
COLLECTIE MARK VAN HAMME. 1967

WALTER PLANCKAERT WON IN 1976
DE RONDE VAN VLAANDEREN.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

WILLY PLANCKAERT IN EEN SPRINTDUEL
MET EDDY MERCKX TIJDENS DE ZESDE RIT
VAN DE RONDE VAN SARDINIE VAN 1967.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.

WALTER PLANCKAERT BOUWDE OOK
EEN MOOIE LOOPBAAN UIT ALS
SPORTBESTUURDER. HIER PRAAT HIJ
BROER EDDY MOED IN TIJDENS DE RONDE
VAN FRANKRIJK VAN 1986.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.

Walter Planckaert was vier jaar jonger dan Willy en was de minst getalenteerde van de drie broers. Toch reed hij een palmares bijeen om u tegen te zeggen. Walter won in zijn loopbaan maar liefst 75 wedstrijden. Op zijn palmares springt de Ronde van Vlaanderen (1976) natuurlijk het meest in het oog, maar ook zeges in de Amstel Gold Race (1972), Kuurne-Brussel-Kuurne (1973), de E3-Prijs in Harelbeke en de Ronde van België (1977) geven zijn palmares kleur. Bovendien behaalde Walter een pak ereplaatsen in de klassiekers en pakte hij ook enkele mooie ritoverwinningen in rittenkoersen. In 1984 trok hij mee met Eddy naar het Panasonic van Peter Post. Zijn loopbaan flakkerde toen op.

Eind 1985 hing hij de fiets aan de haak en kroop hij als sportbestuurder van Panasonic achter het stuur van de volgwagen. Walter voelde zich thuis in zijn nieuwe rol en werkte later ook nog voor ploegen als Palmans, Lotto, Chocolate Jacques en Topsport Vlaanderen.

Eddy Planckaert, *de kleine van Nevele*, bouwde net als Willy en Walter een schitterende erelijst op. Vooral winst in topklassiekers als de Ronde van Vlaanderen en Parijs-Roubaix zorgen ervoor dat hij thuis hoort in het rijtje van wielerkampioenen en ook het lange rijtje overwinningen in rondes en rittenwedstrijden zetten zijn status van toprenner kracht bij. Net als zijn veertien jaar oudere broer Willy was hij gezegend met een vlijmscherp spurtwapen. Het zorgde ervoor dat hij in de jeugdronde de overwinningen opstapelde. De verwachtingen bij zijn overstap naar de profs waren dan ook groot. Van het grote werk proefde hij bij Mini Flat – Vermeer Thijs. In zijn tweede seizoen in 1981 won hij acht keer in de Splendorploeg, maar vooral met ritwinst in de Tourrit naar Zolder liet hij zien dat hij ook bij de grote jongens zijn mannetje zou kunnen staan. Tijdens zijn tweede profjaar stelde hij vast dat de kasseiklassiekers hem op het lijf geschreven waren. Na een tweede plaats in de Ronde van Vlaanderen behaalde hij ook een vijfde stek in Parijs-Roubaix. Vijf ritoverwinningen in de Ronde van Spanje lieten veel goeds vermoeden voor de Tour, maar daar bakte hij er niet veel van. In 1983 won hij een rit in Parijs-Nice, de Brabantse Pijl en twee ritten in de Vierdaagse van Duinkerken, maar voor een renner van zijn kaliber was dat niet voldoende. Het kwam dan ook tot een breuk met ploegleider Berten De Kimpe.

Bij het Panasonic van Peter Post liep het weer van een leien dakje. Vooral in de rittenkoersen schitterde *de kleine van Nevele*. Met vier ritzeges in de Ster van Bessèges, drie bloementuilen in de Ronde van België, drie overwinningen in de Ronde van de Middellandse Zee en één zege in koersen als Parijs-Nice, de Driedaagse van De Panne, de Vierdaagse van Duinkerken en de Ronde van Zwitserland stilde hij zijn zegehonger. Zowel in de Ster van Bessèges als in de Ronde van België won hij ook het eindklassement. Met een zege in de Omloop Het Volk zat Eddy trouwens al onmiddellijk op het goede spoor. Toch had de overstap naar de Panasonicploeg ook zijn schaduwzijde. Eddy moest zich vaak willens nillens uitsloven voor Eric Vanderaerden, zoals in Gent-Wevelgem. Hij trok de sprint voor de Limburger aan, maar die kreeg een kwak van Guido Bontempi en moest vrede nemen met een tweede plaats. Eddy was in alle staten en wielerminnend Vlaanderen zag hoe hij vooral verbaal door het lint ging. Op het Belgisch kampioenschap in Hoeselt lukte het plannetje van de Panasonics wel. Eddy rolde de loper uit en Vanderaerden kreeg de tricolore trui op een presenteerblaadje. Met die genereuze houding had vooral de aanhang van Eddy het knap lastig.

In 1985 won hij de Omloop Het Volk, maar in de kasseiklassiekers verzoende hij zich met een figurantenrol. Zowel in Parijs-Nice als in de Vuelta liet hij zijn snelle benen twee keer bewonderen en ook in de Driedaagse van De Panne en de rondes van België en Nederland was Eddy aan het feest.

In 1986 mikte hij opnieuw op winst in Vlaanderens mooiste. Hij trok in de aanval met Steve Bauer, maar kraakte op de Muur. Zijn reputatie van rittenkaper bleef hij wel trouw. De mooiste zege van dat jaar was ongetwijfeld de winst in de

EDDY PLANCKAERT ALS GROENE TRUI
IN DE TOUR VAN 1988.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

EDDY PLANCKAERT TOONDE IN DE TOUR
MEERMAALS ZIJN SNELLE BENEN.
IN 1986 WON HIJ DE ACHTSTE RIT
NAAR NANTES.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.

Tourrit naar Nantes. Zijn laatste seizoen bij het Panasonicblok reed hij in 1987. Hij plezierte zijn sponsor met vreugdedansjes in de Ronde van de Middellandse Zee, Parijs-Nice en de Ronde van Italië.

ADR was in 1988 zijn nieuwe ploeg en José De Cauwer zijn nieuwe sportbestuurder. De gemoedelijke aanpak van de Waaslander deed hem goed. In de finale van de Ronde van Vlaanderen raakte hij voorop met Phil Anderson. De Australiër probeerde Eddy af te schudden, maar die gaf geen krimp en vloerde zijn ex-ploegmaat. *De kleine van Nevele* liet daarmee zien dat hij ook wedstrijden van boven de 200 kilometer op zijn palmares kon schrijven. De wielergekte in Nevele was groot. Planckaert liep nu op wolkjes en trok met veel vertrouwen naar de Tour. Na de derde rit veroverde hij de groene trui en vooral door punten te sprokkelen in de tussensprints bleef hij in het groen steken.

Zijn tweede seizoen bij ADR was een stuk minder succesvol. Overwinningen in de Omloop Mandel-Leie-Schelde en een tweede zege in de E3-Prijs waren leuk meegenomen, maar in het klassieke werk gaf hij niet thuis. Ploegmaat Greg Lemond stootte in een hectisch Tourslot wel leider Laurent Fignon van de troon, maar leidde ook de definitieve dood van ADR in.

Panasonic sloot hem in 1990 weer in de armen. In Parijs-Roubaix van dat jaar bereikte Eddy samen met ploegmaats Jean-Marie Wampers, Martial Gayant en Steve Bauer de piste van Roubaix. Die laatste leek het te gaan halen, maar met een ultieme jump won Eddy de millimetersprint. Rugperikelen staken de kop op en in juni 1991 zette hij een punt achter zijn loopbaan.

De tweede generatie Planckaerts kon duidelijk niet tippen aan de eerste. Francesco Planckaert, zoon van Eddy, had talent en behaalde 61 overwinningen in de jeugdreeksen, maar kon daar bij de profs geen vervolg aan breien. Zijn verschijning in de televisiereeks *de Planckaerts* maakte hem voor de sponsors publicitair wel interessant. Zo reed hij bij zijn debuut voor Chocolate Jacques, in zijn tweede profjaar bij Mr. Bookmaker en in zijn derde en laatste seizoen bij Jartazi. Ook Junior, de jongste zoon van Eddy, waagt zijn kans in de wielersport.

Jo Planckaert, zoon van Willy, was wel vele jaren een subtopper. In de twaalf jaar als prof fietste hij 36 overwinningen bij elkaar. Een klassieker winnen zat er niet in. Al kwam hij in 1997 aardig in de buurt. Frédéric Guesdon hield hem van winst in Parijs-Roubaix. Met overwinningen in eendagswedstrijden als Nokere Koerse (1995), de Omloop Mandel-Leie-Schelde (1998), de GP Jef Scherens (1998), Kuurne-Brussel-Kuurne (1999) en in de rittenkoers de Ster van Bessèges (1998 en 2000) bewees de zoon van Willy thuis te horen bij de Belgische subtoppers.

Meetjeslanders in de ban van de sport...

- **Marcel Rijckaert** uit Adegem was zeventien jaar wielersport en versierde een pak overwinningen. Een klassieke overwinning, de kers op de taart, kwam er niet. Na zijn actieve loopbaan strikte Albert De Kimpe hem als mecanicien voor de ploeg 'Groene Leeuw'. Eind de jaren 1960 werd hij mecanicien van de ploeg van Eddy Merckx. Later had hij in 't Gentse Kuipke een eigen werkplaats waar hij zowel aspirantjes als gevestigde waarden met raad en daad bijstond.
- **Roger De Corte** uit Waarschoot was na zijn actieve loopbaan selectieheer voor de amateurs.
- **Robert Dhont** uit Lovendegem was bij meerdere wielersportploegen aan het werk als verzorger en is nu in 't Gentse Kuipke in de weer als verzorger.
- **Rik Van Slycke** uit Lovendegem was veertien jaar prof en is al meerdere jaren co-sportdirecteur bij Quick Step.
- **Christel Herremans** uit Lovendegem, echtgenote van Rik Van Slycke, stond in 1995 mee aan de wieg van het 'Vlaanderen 2002 Ladies Team'. Het Topsport Vlaanderen-Thompons Ladies Team is intussen uitgegroeid tot een internationaal gewaardeerde damesploeg.
- **Hans De Clercq** uit Knesselare was niet alleen een heel verdienstelijk renner, maar werkt ook als co-commentator voor Sporza.

MARCEL RIJCKAERT ALS KAMPIOEN VAN OOST-VLAANDEREN.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

8. FRANK HOSTE EN RUDY MATTHYS, KRACHTPATERS IN DE SPRINT

FRANK HOSTE WERD BELGISCH KAMPIOEN IN TERTRE IN 1982.
COLLECTIE MARK VAN HAMME

Evergemnaar Frank Hoste won in de Tour van 1984 de groene trui en hoorde vele jaren in het rijtje van topsprinters thuis. Na een moeizaam profdebuut brak hij in 1982 door. Hij won in het voorjaar de Vierdaagse van Duinkerken en Gent-Wevelgem. Eind juni kroonde hij zich in Tertre Belgisch kampioen en minder dan een maand later won hij een Tourrit. In Gent-Wevelgem bolde hij alleen over de streep, maar op het BK won hij de sprint van een groep van meer dan 40 renners. In de Tour haalde hij het in de sprint van een select groepje.

Een jaar later kwam hij als sprintkanon tot volle ontwikkeling. Drie ritten in de Ronde van Zwitserland, twee in de Ronde van Andalusië en eentje in de Ronde van Italië gaven zijn palmares van 1983 kleur. In 1984 was hij top in de Tour. Na ritzeges in Saint-Denis, Alençon en Villefranche-en-Beaujolais was het duidelijk dat hij geëvolueerd was tot een echte spurtbom. Een derde plaats in Parijs bleek voldoende om het groen van Sean Kelly af te snoepen. Met ritoverwinningen in de Giro van 1985, in de Tour van 1986 en in de Grote Prijs van Gippingen bleef Hoste een gegeerd renner in het wielerpeloton.

In de herfst van zijn loopbaan was Hoste aan de slag bij ADR, Tulip en La William. Hoste bleef na zijn carrière actief in het wielermilieu. Hij werd verdeler van het Italiaanse Fietsmerk Chesini voor de Benelux. De VRT-sportredactie doet geregeld op hem een beroep als commentator bij wielervedstrijden.

RUDY MATTHYS VOELDE ZICH IN ZIJN SAS OP DE KASSEIEN. HIER ZIEN WE HEM AAN HET WERK IN PARIJS-ROUBAIX VAN 1985.
COLLECTIE MARK VAN HAMME.

Rudy Matthys uit Maldegem-Kleit bewees in zijn veel te korte loopbaan een rasspurter te zijn. Zijn snelle benen liet hij in 1981 bij zijn debuut bij het bescheiden, maar vooral amateuristische Fangio-Sapeco al zien. Hij won een vijftal kleinere wedstrijden en mocht in 1982 overstappen naar het beter gestructureerde Boule d'Or van Lomme Driessens. De aanpassing verliep behoorlijk vlot en in zijn eerste jaar won hij een viertal koersen. In zijn tweede seizoen zette hij de publicitair interessante Tourrit naar Roubaix naar zijn hand.

In 1984 won hij een rit in de Vierdaagse en twee etappes in de Ronde van Luxemburg, maar op de grote afspraken hield een flinke dosis pech hem van de winst.

1985 was het topjaar voor Matthys. In de Vierdaagse van Duinkerken was hij twee keer de snelste en in de Ronde van Zwitserland rondde hij met succes een solotocht van meer dan 180 kilometer succesvol af. Toch werd hij door de Franse pers niet voor vol aanzien. Een Tourmagazine liet vijftien van de betere spurters de revue passeren en Matthys kreeg geen vermelding in dit lijstje. Hij gaf de Franse pers lijk op stuk door drie ritten op zijn naam te schrijven. Een sprintzege op de Champs Elysées werd zijn laatste grote overwinning. Nadien raakte hij op de

sukkel met blessures en kon hij niet langer een hoofdrol opeisen in de sprints. In 1988 zette hij een punt achter zijn loopbaan.

RUDY MATTHYS WAS EEN BEGENADIGD SPRINTER. HIER KLOPT HIJ HET HELE PELOTON IN EEN RIT IN DE RONDE VAN LUXEMBURG VAN 1984. COLLECTIE MARK VAN HAMME

9. RUDY DHAENENS, DE WERELDKAMPIOEN

Rudy Dhaenens beleefde zijn mooiste wielermoment ongetwijfeld in het Japanse Utsunomiya in 1990. Voor de wielersprook uit Nevele zat alles die dag wat mee. Voor de Belgen leek een figurantenrol weggelegd en *Dhaentje* was te weinig winnaar om bij de bookmakers laag genoteerd te staan. Dirk De Wolf koos al vroeg voor het offensief en in de finale was hij de enige die een antwoord in petto had op de splijtende demarrage van Dhaenens. De Wolf en Dhaenens sloegen de handen in elkaar, hielden Martial Gayant op afstand en in de sprint was een moegestreden De Wolf geen partij voor Dhaenens. Nevele stond op zijn kop voor zijn wereldkampioen.

Een winnaarstype was die Dhaenens nochtans niet. Al als nieuweling werd hij plagend *Poulidorke* genoemd. Toch behaalde hij mooie resultaten in de jeugdcategoryën. In 1983 werd hij prof bij Splendor. Een ploeg met inhoud, want zowel Eddy en Walter Planckaert en Claudy Cricquelion behoorden tot de keurgroep van sportbestuurder De Kimpe.

In 1985 zette hij duidelijk een stapje vooruit in de hiërarchie van het peloton. In de klassiekers versierde hij enkele knappe ereplaatsen. Die ereplaatsen zorgden voor tevredenheid, maar de derde plaats in het Belgisch kampioenschap zorgde voor een zure nasmaak. Op het Belgisch kampioenschap in Halanzy was hij in een begenadigde dag en leek het op een duel met Paul Haghedooren af te stevenen. In de finale pikten ploegmaats Claudy Cricquelion en Paul Wellens nog aan. Dhaenens moest willens nillens het hulpe van wereldkampioen Cricquelion

RUDY DHAENENS KROONDE ZICH TOT WERELDKAMPIOEN IN HET JAPANESE UTSUNOMIYA. COLLECTIE MARK VAN HAMME. 1990

zijn. Die liet zich evenwel aftroeven door Haghedooren. De ontgoocheling was groot, maar de Tour maakte veel goed. Daar ontpopte hij zich als een ideale gids voor spurter Rudy Matthys. Met winst in de Omloop Mandel-Leie-Schelde en een zege in de Druivenkoers blikte hij toch met tevredenheid terug op het seizoen. De honger naar een grote koers bleef, maar ook het jaar nadien lukte het niet. In Parijs-Roubaix, een koers op zijn maat, was Sean Kelly dit keer de hond in het kegelspel. Ook in 1987 kon hij die honger naar een groot succes niet stillen. In de finale van Parijs-Roubaix raakte hij voorop met ploegmaat Flup Van Den Brande en Patrick Versluys. De winstkansen waren reëel, maar in de finale sloot Eric Vanderaerden nog bij het leiderstrio aan en die verpestte het feestje.

Zijn sterke prestaties en zijn goede band met Gerrie Knetemann leidden tot een mooie transfer naar het PDM van andere kleppers als Rooks, Theunisse en Van der Poel. Dhaenens hielp zo goed en zo kwaad hij kon. Zelf op de voorgrond treden zat er niet in. Vooral de Tourrit naar Blagnac was illustratief voor de pech die hem achtervolgde. Zo had hij de zege binnen handbereik, maar een linke bocht in de slotkilometer was er te veel aan. Dhaenens knalde neer en weg was de verhoopde Tourrit.

In 1990 kwam Dhaenens wel heel nadrukkelijk op de voorgrond. Met Moreno Argentin als maatje trok hij in de Ronde van Vlaanderen ten aanval en eindigde er tweede. Verder vielen ook een vierde plaats in Luik-Bastenaken-Luik en een derde plaats in de Wincanton Classic te noteren. Die sterke prestaties leidden naar een tweede plaats in de Wereldbeker. Dhaenens was van meesterknecht doorgegroeid tot een topper in de eendagswedstrijden. In Utsunomiya zette hij de wereldtop een neus en leek de toekomst hem toe te lachen. Ook nu was de vreugde van korte duur. Met Etienne De Wilde snelde hij wel nog naar de winst in de zesdaagse van Antwerpen, maar in 1991 bleef hij in de wereldkampioentruif onder de verwachtingen. Pas in augustus pakte hij in het criterium van Eeklo zijn eerste zege.

RUDY DHAENENS (MIDDEN) TUSSEN RUDY MATTHYS EN PATRICK VERSLUYS TIJDENS DE WAALSE PIJL VAN 1985. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

Een hartkwaal zorgde ervoor dat hij de fiets aan de haak hing. Het noodlot had nog meer narigheid in petto. Op 6 april 1998 verongelukte hij in Aalst op weg naar de start van de Ronde van Vlaanderen. Dhaenens was pas 36. Eén jaar na zijn dood werd Hendrik Van Dijck de eerste winnaar van de Grote Prijs Rudy Dhaenens.

Wielierclub Sportvrienden, 50 jaar een crack in wielierorganisaties

In het Meetjesland zijn wel meer verenigingen bezig met het organiseren van wielervedstrijden. Wielierclub Sportclub uit Eeklo organiseert al 50 jaar wielerevenementen en is dus wel een bijzondere. De vereniging blies in 2008 vijftig kaarsjes uit en dat zullen ze in de Ledeganckstad geweten hebben. Drie dagen lang sloeg de Ronde van België zijn tenten op in Eeklo. Meer dan vijftig jaar geleden was het café van ex-wielerkampioen Albert Ramon het decor voor de oprichting van een wielierclub. Maurice Wille was de eerste voorzitter, René Ghyselincx was de ondervoorzitter en Albert Ramon was de penningmeester. Bij de stichters van het eerste uur hoorde ook César Verstraete, huidig erevoorzitter van de club.

De Grote Prijs Albert Ramon voor liefhebbers was het proefstuk voor de nieuwe vereniging. Dé uitdaging was natuurlijk om de Belgische toppers naar Eeklo te halen en met de organisatie van een profcriterium slaagde de club in zijn opzet. De streekrenners Roger De Corte en Noël Foré namen het op tegen kleppers als Rik Van Steenbergen, Rik Van Looy, Raymond Impanis, Willy Vannitsen en Leon Van Daele. Voor zo'n schitterende affiche liep het Meetjesland natuurlijk storm. Een tweede organisatie kon niet uitblijven. Noël Foré schreef de wedstrijd op zijn naam, maar de Sportvrienden hielden een financiële kater over aan deze tweede editie. In de daaropvolgende jaren hielden de wieliefans uit Eeklo het bij enkele liefhebberswedstrijden.

In augustus 1963 beleefde de club enkele hoogdagen. Zo slaagde César Verstraete er in om de aankomst van de 'Drie Zustersteden' naar Eeklo te halen. De toenmalige BRT zond de finale van deze wedstrijd rechtstreeks uit. Twee weken later pakte Eekloenaar Romain De Loof zijn tweede wereldtitel achter zware motoren en aansluitend op de huldiging in Eeklo pakte de Sportvrienden uit met 'Het Gala der Wereldkampioenen'. Naast Romain De Loof waren ook Patrick Sercu, wereldkampioen snelheid, en Jan Walschaerts, wereldkampioen achtervolging, van de partij.

Pas in 1965 werd het profcriterium weer vanonder het stof gehaald. Aan toprenners had de organisatie toen duidelijk geen gebrek. De piepjonge Eddy Merckx zakte af naar Eeklo en ook Rik I (Van Steenbergen) en Rik II (Van Looy) bleven vaste klanten, terwijl ook Benoni Behey, Jan Janssen en Tom Simpson het topnummer van de kermisweek in Eeklo opfleurd. De organisaties bleken andermaal verlieslatend

BESTUUR VAN DE WIELIERCLUB
-SPORTVRIENDEN:
COLLECTIE STAF DE ROO, 1969

en de club besloot om zich opnieuw toe te spitsen op jeugdwedstrijden. Om de tiende verjaardag toch wat luister bij te zetten, richtte het wel het nationaal kampioenschap voor vrouwen in. René Ghyselincx had intussen de bestuurlijke fakkel overgenomen van Maurice Wille.

De wieliefans verwennen met spannende duels tussen de toppers bleef het doel van Ghyselincx en zijn bestuursploeg. In 1969 voegden ze de daad bij het woord. Vijf jaar op rij waren de gebroeders De Vlaeminck aan het feest en in 1973 kreeg de wedstrijd de naam de 'Grote Prijs de Eecloonaar'. De steun van de familie De Sutter (voormalige eigenaars van de uitgeverij de Eecloonaar) zorgde ervoor dat begin de jaren 1970 een pak ronkende namen naar Eeklo afzakten. Eric Leman won in 1974 en uiteraard mocht ook *Kannibaal* Eddy Merckx (1975) niet op de erelijst ontbreken.

Van veldrijden lustten de Sportvrienden ook wel pap. In 1975 was de veldrit op de weiden in de Hoge Bosstraat voor Roger De Vlaeminck een uitstekend opwarmertje voor het wereldkampioenschap in Melchnau. De wat tegenvallende belangstelling voor het criterium en de zware rennerscontracten zetten wel aan tot een nieuwe koerswijziging. Focussen op de organisatie van jeugdwedstrijden in de verschillende wijken in Eeklo was het devies. In 1979 koos men opnieuw voor een open wedstrijd voor beroepsrenners met aankomst in de Boelare. De Boelare bleef ook de daaropvolgende jaren het strijdtoneel, maar opnieuw moest een avondcriterium de wieliefans in vervoering brengen. In 1985 bogen de Sportvrienden zich samen met Wielierjeugdcomité Eeklo en de Ledeganckvrienden over de organisatie van de proloog van de Ronde van België. De succesvolle doortocht van de Ronde werd overschaduwd door het overlijden van voorzitter René Ghyselincx. Cesar Verstraete werd zijn opvolger en hij zette in 1986 een 'Memorial René Ghyselincx', een criterium in de Boelare voor nieuwelingen, liefhebbers en vrouwen. De Boelare was voor enkele jaren de thuishaven. In 1990 legde de club de lat opnieuw wat hoger. Met de steun van de stad en het bedrijfsleven werkte men twee jaar aan een leuke affiche voor een criterium op en rond het industrieterrein.

Het idee van het na-Tourcriterium verdween wegens de matige opkomst in de prullenbak en in 1992 streefde men met een dernywedstrijd op het industrieterrein naar een originele invalshoek. Alain Deschamps had ondertussen de rol van voorzitter overgenomen van Cesar Verstraete. De goede contacten met ex-kampioen Roger De Vlaeminck leidde in 1993 tot een 'Grote Prijs Roger De Vlaeminck', een interclubwedstrijd voor liefhebbers. In afwachting van het wielerspektakel op het industrieterrein was er een 'Grote Prijs Romain De Loof', een afwachtingswedstrijd achter dernys. *Monsieur Paris-Roubaix* zag enkele mooie namen op zijn erelijst, maar de wedstrijd kreeg de massa niet op de been en ook de sponsors zochten wat nieuws.

Intussen had de club in 1996 ook een veldrit op poten gezet. Ter ere van de schielijk overleden Geert De Vlaeminck, zoon van Eric, kreeg die de naam 'Memorial Geert De Vlaeminck' mee. Boezemvriend en trainingsmakker Mario Lammens won de eerste editie. Na die geslaagde eerste editie werd de veldrit in Eeklo jaar na jaar groter. Op vraag van de familie ging deze wedstrijd niet langer als een 'memorial' door, maar als de 'Grote Prijs Stad Eeklo'. Het veldrijden zat duidelijk in de lift, maar andere ideeetjes konden het wielerspubliek minder bekoren. Zo werd in maart 1999 de proloog van de 'Ronde van het Meetjesland' voor nieuwelingen en een tijdrit van de 'Ster van de Junioren' afgewerkt op het industrieterrein. De magere publieke belangstelling zorgde voor een financiële kater. De veldrit verder koesteren en uitbouwen en het in stand houden van het jaarmarktcriterium leek de opdracht voor de komende jaren. Michel De Sutter, lid van de Sportvrienden, gaf de veldrit aan het industrieterrein een bijkomend elan door hoofdsponsor te worden. De cross heette voortaan de 'Grote Prijs de Eekloonaar'.

Jaar na jaar bokst de ploeg van voorzitter Alain Deschamps een mooi parcours in elkaar en krijgt het de toppers in het veldritwereldje aan de start. Dit is in 2009 niet anders. Ook bij zijn vijftigste verjaardag blijft de wielersclub de toekomst ambitieus tegemoet zien en men hoopt het Meetjeslandse wielerspubliek nog vele wielersdagdagen te bieden.

SUPPORTER
FOTO STEVEN DE BAERE.
2008

Verzamelaars Mark Van Hamme en Mario Simoen

De wielersport kent heel wat hevige fans. Meetjeslanders Mark Van Hamme en Mario Simoen zijn geboeid en gebeten door de koers.

Mark Van Hamme verzamelt al meer dan twintig jaar alles wat met wielrennen te maken heeft. De Eekloonaar is terecht fier op zijn verzameling: 'Als kind had ik al die verzamelwoede. De voorbije twintig jaar heb ik mijn wielerscollectie uitgebouwd. Mijn verzameling bevat tussen de 40.000 en de 45.000 foto's. Na het overlijden van wielersjournalist Fred Daman kwam ook zijn collectie in mijn handen. Ik heb ook een paar honderd wielersruiten in mijn bezit. De dragers ervan luisteren naar namen als Briek Schotte, Rik Van Looy, Roger De Vlaeminck, Eddy Merckx of Tom Boonen.

Mario Simoen uit Eeklo is ook in de ban van de wielersport. Hij verzamelt bijna alles wat met de wielersport te maken heeft. Zij hobby is het beleven van speelgoedrennertjes. Hij doet dit heel levensecht en al meerdere wielerskampioenen klopten bij hem aan om zich als speelgoedrennertje te laten klonen.

Albert 't Jolyn, stichter van VC 't Meetjesland

VC 't Meetjesland is de kweekvijver voor wielertalent uit onze regio. De stichter van deze wielersclub is Eekloonaar Albert 't Jolyn. 't Jolyn was twee jaar wielersprof en stond in 1957 samen met BWB-afgevaardigde Omer Haeck aan de wieg van Veloclub 't Meetjesland.

Romain De Loof was één van de eerste visjes uit de kweekvijver van deze club en later zouden er nog veel volgen. In de Zuidmoerstraat in Eeklo baatte hij vele jaren een bloeiende fietsenhandel uit, later overgenomen door zijn zoon Jacky.

Wist je dat...?

... **Arnold Standaert** uit de Eeklose parochie Balgerhoeke van 1956 tot en met 1965 voorzitter was van de Belgische Wielrijdersbond.

... het Meetjesland twee keer het decor was voor een Belgisch kampioenschap op de weg. In 1961 was Ertvelde startplaats en aankomstplaats van het BK. Na een startronde in en rond Ertvelde ging het richting Denderstreek en bij de terugkeer moesten nog drie plaatselijke ronden afgehaspeld worden. In een tumultueuze sprint haalde Michel Van Aerde het. In 2002 pakte Tom Steels in Maldegem zijn derde Belgische titel. Thuisrijder James Vanlandschoot viel met een vierde plaats net naast het podium.

... Ertvelde van 1932 tot 1941 de 'place to be' was voor de Grote Prijs van Noord-Vlaanderen en van 1945 tot en met 1979 voor de Omloop van Oost-Vlaanderen. Van 1952 tot 1958 stond Aalter-Brussel-Aalter op het programma en van 1992 tot 2000 Zomergem-Adinkerke

... Gerda Sierens uit Maldegem-Kleit in 1982 op het WK in Goodwood een bronzen medaille behaalde. Enkel Mandy Jones en Maria Canins bleken sterker.

... Veerle Ingels uit Eeklo zich in 2005 tot Belgisch kampioene veldrijden in Wachtebeke kroonde.

... de broertjes Belaey uit Bellem kleppers zijn in het fietstrial (het afleggen van een parcours met natuurlijke en kunstmatige hindernissen zonder voet aan de grond te zetten). Kenny werd acht keer wereldkampioen in deze sport waarvan drie keer als prof. Hij werd ook vijf keer winnaar van de Wereldbeker. Broer Wesley versierde in de jeugdcategoryën drie wereldtitels.

4. DE TOEKOMST

FREDERIK WILLEMS

X

X

SEINGEVER.

FOTO STEVEN DE BAERE.
2008

Het Meetjesland blijft een hart voor de wielersport hebben. Zowel actief als passief zijn vele mensen met de wielersport bezig. Zo doorkruisen duizenden wielertoeristen het Meetjesland en vooral in de rustige poldervlaktes kunnen ze hun wielershonger stillen. Vele Meetjeslanders volgen ook de prestaties van de wielersporters uit de regio op de voet. Leif Hoste woont al enkele jaren in Maldegem en laat zich vooral gelden in de kasseiklassiekers en in het tijdrijden. Iljo Keisse, het naar Sleidinge uitgeweken Stropke, bouwt dan weer een mooie loopbaan uit in het werk op de piste. De snelle Steven Caethoven smukte zijn erelijst al op met enkele mooie overwinningen. Frederik Willems staat ook meer dan aardig zijn mannetje in het peloton. Hij fietste zich vooral als helper van Filippo Pozzato in de kijker. Bart Van Heule uit Lovendegem en Tom Criel uit Sint-Jan-in-Eremo maken het lijstje wielersporters compleet. James Vanlandschoot uit Adegem en Kurt Hovelijnck uit Kaprijke verlieten de voorbije jaren het Meetjesland, maar blijven actief in het wielerspeloton.

De Omloop van de Gouden Garnaal, de laatste Meetjeslandse kermiskoers

Na het verdwijnen van de kermiskoers in Aalter en de stille dood van de 'Grote Prijs Rudy Dhaenens' in Nevele is de Omloop van de Gouden Garnaal in Boekhoute de enige profwedstrijd in het Meetjesland.

De roots van de profkoers in Boekhoute liggen in Oosteeklo. Wielervereniging Oosteeklo organiseerde daar in de jaren zeventig en tachtig wedstrijden voor de jeugd. Voorzitter Eddy Van Vooren en zijn rechterhand Armand Boelens ontbrak het niet aan ambitie en na de organisatie van een provinciaal kampioenschap voor nieuwelingen rijpte de gedachte om een profkoers in Oosteeklo te organiseren.

In 1984 was het dan zo ver en knokten de renners voor de eerste zege in de Omloop van het Meetjesland. Met winnaar Dirk Heirweg kwam er een typische kermiscoeur op het palmares. De renners maakten eerst een lus van zo'n 100 kilometer door het Meetjesland om dan in de plaatselijke rondes te strijden voor de zege. Een afwachtingswedstrijd zorgde ervoor dat de toeschouwers zich niet konden vervelen. Het budget voor deze eerste organisatie lag om en bij de 500.000 oude Belgische franken (ongeveer 12.500 euro) en daarvan ging zo'n 200.000 frank naar het prijzengeld van de renners. De eerste editie verliep quasi vlekkeloos en een evidentie was dit niet, want om de veiligheid te garanderen moesten zo'n 250 seingeverers opgetrommeld worden. De organisatie van Wielervereniging Oosteeklo werd een vaste waarde op de kalender en vooral in de jaren negentig smukten enkele mooie namen de erelijst op. Zo won Johan Capiot in 1991, Nico Eeckhout in 1993 en Adrie Van Der Poel zowel in 1994 als in 1995. Wegenwerken in Oosteeklo zorgden ervoor dat de wedstrijd in 2001 niet werd betwist, maar in 2002 en 2003 kreeg de organisatie opnieuw prachtige winnaars. Zo gaf Peter Van Petegem in 2002 de erelijst nog wat meer glans, terwijl Geert Omloop in 2003 met de tricolore

trui aan Nick Nuyens van de zege hield. Organisator Eddy Van Vooren mocht vaak mooi volk begroeten op zijn wedstrijd. Belgische toppers als Tom Boonen, Tom Steels, Serge Baguet en Jo Planckaert haalden hun neus niet op voor deze wedstrijd en ook pistiers zoals Bruno Risi, Kurt Betschart en Franco Marvulli zakten graag naar Oosteeklo en nadien Boekhoute af. Voor streekrenners als Steven Caethoven, James Vanlandschoot en Frederik Willems was de Omloop een vaste afspraak op de agenda. In 2004 won Peter Wuyts de twintigste 'Omloop van het Meetjesland'. De wat tanende belangstelling van enkele sponsors in Eeklo en de gedrevenheid van enkele nieuwe bestuursleden uit Boekhoute zorgden ervoor dat de wielervedstrijd in het vissersdorpje van weleer neerstreek. De 'Omloop van het Meetjesland' werd vanaf 2003 de 'Omloop van de Gouden Garnaal'. De winnaar kreeg een gouden kettinkje met een garnaal. Met thuisrenner Steven Caethoven kreeg de eerste editie ook een gedroomde winnaar. Bij de organisaties in Oosteeklo bleef het budget quasi ongewijzigd, maar de overstap naar Boekhoute zorgde ervoor dat het budget behoorlijk moest opgeschroefd worden. Wielervereniging Boekhoute-Oosteeklo liet bij de editie van 2008 zien dat het zijn hart op de goede plaats heeft en stortte een deeltje van de sponsoring door aan het Kinderkankerfonds. Overleven is ook voor de bestuursploeg van Eddy Van Vooren een uitdaging.

STEVEN CAETHOVEN WINT DE OMLoop
VAN DE GOUDEN GARNAAL.
FOTO MARC VAN HECKE. 2005

OMLOOP VAN DE GOUDEN GARNAAL.
FOTO MARC VAN HECKE. 2006

HET MEETJESLAND, DECOR VOOR EEN FIETSTOCHTJE

In het Meetjesland is het fijn vertoeven voor fietsfanaten. Op de vlakke kerkwegels in de bosgordel ten westen van Gent en op de smalle polderpaden tussen de kreken van het noorden beleef je de fietstocht van je dromen. Het Fietsnetwerk Meetjesland brengt je in natuur- en landbouwgebieden tussen de kleine en middelgrote dorpskernen van de streek.

In het Meetjesland bezorgt het knooppuntennetwerk je maar liefst 790 kilometer fietsplezier. Fietsliefhebbers kunnen met de fietsnetwerken zelf hun fietstocht uitstippelen. Je moet enkel de knooppunten waarlangs je wil fietsen in de juiste volgorde noteren. Daarna volg je de bordjes die je van het ene naar het andere knooppunt loodsen. Met de fietskaart bij de hand, kan je ook onderweg je traject nog aanpassen.

De fietsnetwerkkart Meetjesland is te koop bij Toerisme Meetjesland, Stationsstraat 21 in Eeklo. Je kan de kaart ook online bestellen op de website www.toerismemeetjesland.be

RONDE VAN VLAANDEREN
FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

BIBLIOGRAFIE

UITGEGEVEN BRONNEN BOEKEN

WALGRAEVE W., BUYZE L., VAN BRABANDER W., 100 FLANDRIENS VAN DE OOST-VLAAMSE LEIESTREEK, *De Ecloonaar*, 2007

DE SUTTER M., LAMPO D., VAN DE GEJUCHTE D., DE FLANDRIENS VAN HET MEETJESLAND, *De Ecloonaar*, 1994

AMELS W., DE GESCHIEDENIS VAN DE TOUR DE FRANCE (1903-1985), *Sport-Express*, 1986

DENAEGHEL J., DE PLANCKAERTS, KRONIEK VAN EEN WIELERDYNASTIE, *Standaard Uitgeverij*, 2008

LAITEM H., HAMELS J., DE TRICOLERE TRUI, 125 JAAR BELGISCHE KAMPIOENSCHAPPEN, *Lannoo*, 2008

VANLOMBEEK M., JANSSENS R., FLANDRIENS OVER HUN TOUREN, *Standaard Uitgeverij*, 1996

CORNILLIE P., GELDHOF P., VANYSACKER D., HELDEN VAN HET VELD, *uitgeverij Roularta*, 2006

VANWALLEGHEM R., OUWERKERK P., HET WONDER VAN VLAANDEREN. HET EPOS VAN DE RONDE, *Penguin Productions*, 2008

POLFLIET A., KAMPIOENEN VAN HET SLIJK: VELDRIJDERS VAN DE LAGE LANDEN, *Globe*, 2000

BACKELANDT F., CORNILLIE P., VANWALLEGHEM R., KOARLE. KAREL VAN WIJNENDAELE. VADER VAN DE RONDE VAN VLAANDEREN, *Penguin Productions*, 2006

DE VLIEGER J., LUCIEN BUYSSE. DE ROTS, *De Ecloonaar*, 2005

LAMON L., MEMORABELE MOMENTEN UIT 100 JAAR BELGISCHE VELDRIITGESCHIEDENIS, *Book and Media Publishing*, 2008

VAN DE GEJUCHTE D., SERGENT P., MODDER OF GOUD. DE WERELDKAMPIOENSCHAPPEN CYCLO-CROSS, *De Ecloonaar*, 1996

VANYSACKER D., OMDAT IC VLAEMINCK BEN, *De Ecloonaar*, 1997

DE MAERTELAERE R., VANYSACKER D., ROGER DE VLAEMINCK. MENS & RENNEN, *De Ecloonaar*, 2007

TIJDSCHRIFTEN

VELO, 1998, 1999, 2000 EN 2001

BOLLAERT A., VAN BUYSSE TOT DHAENENS: HONDERD JAAR WIELERLEVEN IN HET LAND VAN NEVELE, *in: Het Land van Nevele, jaargang 1999, aflevering 2a*

STROBBE, A., KAREL VAN WIJNENDAELE EN DE FLANDRIENS, *in: Het Land van Nevele, jaargang 1999, aflevering 2a*

BOLLAERT, A., VAN BUYSSE TOT DHAENENS: HONDERD JAAR WIELERLEVEN IN HET LAND VAN NEVELE (11), *in: Het Land van Nevele, jaargang 1999, aflevering 2b*

THYS M., IETS CAMIEL HAECK EN DE VELODROOM VAN MARIA-AALTER, *in: Land van de Woestijne, 8ste jaargang, nr. 4, 1985*

ONUITGEGEVEN BRONNEN

ARCHIEF VRIJ MALDEGEM (DRUKKERIJ VAN HOESTENBERGHE EN ARCHIEF HENDRIK VAN DE ROSTYNE)

COLLECTIE MARC VAN HAMME

COLLECTIE STAF DE ROO

PROVINCIAAL ARCHIEF

INTERNET

WWW.DEWIELERSITE.NET

BEELDVERANTWOORDING

COVERBEELD FOTO STEVEN DE BAERE 2008

COVER BINNEN SPONSORING DOOR WINKELKETE SUPERCONFEX. CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 04 DE FLANDRIENS. CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 06 EERSTE PAGINA VAN HET NIEUWSBLAD VAN 6 APRIL 1952 OVER DE RONDE VAN VLAANDEREN. CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 07 DIT KUNSTWERK HANGT AAN DE MUUR VAN HET KUIPKE IN GENT. STEVEN DE BAERE. 2008

P. 08 CAMIEL HAECK WAS DE KONING VAN DE STRAATKOERSEN. HEEMKUNDIGE KRING LAND VAN DE WOESTIJNE. CA. 1908

P. 09 BRUSSEL-ZOMERGEM. COLLECTIE WALTER REDEL. 1933

P. 11 DRINKBUSSEN. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 12 DRINKBUS. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 12 FIETSADEL. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 13 ENKELE FLANDRIENS AVANT LA LETTRE. EN VIERDE VAN RECHTS IS VINCENT SENTE REYCHLER. COLLECTIE STAF DE ROO. JAREN 1910

P. 14 MARCEL BUYSSE (LINKS) AAN DE ZIJDE VAN BROER LUCIEN. COLLECTIE MARK VAN HAMME. JAREN 1920

P. 15 MARCEL BUYSSE LIET ZICH OOK OP DE PISTE GELDEN EN WAS DAAR STEEDS EEN SMAAKMAKER. HEEMKUNDIGE KRING LAND VAN NEVELE. JAREN 1920

P. 16 ALCYON PROFITEERDE VAN DE ZEGE VAN MARCEL BUYSSE IN DE RONDE VAN VLAANDEREN VAN 1914 OM RECLAME TE MAKEN VOOR ZIJN FIETSEN. HEEMKUNDIGE KRING LAND VAN NEVELE. DATUM

P. 16 RECLAME CYCLES M. BUYSSE. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 17 MAURICE DE WAELE NA ZIJN TOURZEGE IN 1929. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 18 KOERSSTUUR. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 18 FIETSLICHT. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 19 FLANDRIA LOGO OP EEN FIETSKADER. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 20 OUD MODEL VAN EEN FIETS. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 21 FIETSENZAAK DE WAELE OP HET EIND VAN DE NIEUWSTRAAT IN MALDEGEM. OPGERICHT EIND DE JAREN TWINTIG DOOR VENNOTEN GEYSSENS,

DE WAELE EN YSEBAERT. COLLECTIE HEEMKRING HET AMBACHT MALDEGEM. CA. 1930

P. 21 FACTUUR VAN DE FIETSENFABRIEK MAURICE DE WAELE. COLLECTIE FRANK GEYSSENS. 1968

P. 22 ERNEST GEYSSENS NA EEN KERSMISKOERS OP DE SCHOUWBURGPLAATS IN MALDEGEM. COLLECTIE FRANK GEYSSENS 1935

P. 23 START VAN HET KAMPIOENSCHAP VAN OOST-VLAANDEREN IN ERTVELDE. COLLECTIE WALTER REDEL. 1933

P. 23 RAYMOND DECORTE UIT LOVENDEGEM. MARK VAN HAMME. JAREN 1920

P. 24 KASSEISTROOK. CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 24 DETAIL VAN EEN FIETSSTUUR. CENTRUM RONDE VAN VLAANDEREN. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 25 OP DE PISTE VAN MALDEGEM. COLLECTIE WALTER REDEL. JAREN 1930

P. 27 OP DE VELODROOM VAN LANGERBRUGGE. COLLECTIE WALTER REDEL. JAREN 1930

P. 27 VELODROOM LANGERBRUGGE VOOR DE AFBRAAK. PROVINCIE OOST-VLAANDEREN DIENST MONUMENTENZORG EN CULTUURPATRIMONIUM. 1994

P. 28 DE EINDMEET VAN DE WIELERBAAN IN ASSEBROEK. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 29 OP DE PISTE VAN ZELZATE. COLLECTIE WALTER REDEL. JAREN 1930

P. 30 FIETS MET GEWEER AANGEBONDEN. WIELERMUSEUM ROESELARE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 32 ALBERT RAMON WAS IN 1949 ZEGEKONING EN IN 1950 BELGISCH KAMPIOEN. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 33 ALBERT RAMON ZAG ZIJN LOOPBAAN SOMS AFGEBROKEN DOOR EEN ZWARE VAL IN 1951. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 33 TICKET LIEFDADIGHEIDSFEEST VOOR ALBERT RAMON NA ZIJN ZWARE VAL IN 1951. COLLECTIE STAF DE ROO

P. 34 NOEL FORE WAS EEN SPECIALIST IN DE KASSEIKLASSIEKERS. HIER TREKT HIJ TENAANVAL IN PARIJS-ROUBAIX 1963. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 35 NOEL FORE VOELDE ZICH OOK GOED THUIS ACHTER DE DERNY'S. COLLECTIE MARK VAN HAMME. 1967

P. 36 VOLWAGEN VAN KRUGER, DE CLERCK EN FLANDRIA. COLLECTIE STAF DE ROO. 1969

P. 36 ROMAIN DE LOOF EN GUST MEULEMAN NA DE EERSTE WERELDTITEL IN MILAAN. COLLECTIE MARK VAN HAMME. JAREN 1962

P. 37 ROMAIN DE LOOF AAN DE ZIJDE VAN PATRICK SERCU IN 1963. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 39 ERIC DE VLAEMINCK WERD IN 1968 VOOR DE TWEDE KEER WERELDKAMPIOEN IN LUXENBURG. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 40 ERIC DE VLAEMINCK OP DE STURTEN IN EEKLO. COLLECTIE MARK VAN HAMME. CA. 1970

P. 41 ROGER DE VLAEMINCK ALS BELGISCH KAMPIOEN IN 1969. EDDY MERCKX VOLGT IN HET SPOOR. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 41 ROGER DE VLAEMINCK WON VOOR HET EERST ZIJN FAVORIETE KLASSIEKER PARIJS-ROUBAIX IN 1972. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 42 ROGER DE VLAEMINCK HAD DUIDELIJK EEN BOONTJE VOOR WEDSTRIJDEN OP ITALIAANSE BODEM. HIER AAN DE ZIJDE VAN FELICE GIMONDI IN DE RONDE VAN ITALIE VAN 1975. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 43 ROGER DE VLAEMINCK REED VAN 1973 TOT EN MET 1977 VOOR HET ITALIAANSE BROOKLYN. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 44 JOHAN DE MUYNCK IN 1972 IN DE TRUI VAN DE FLANDRIA-BEAULIEU. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 44 JOHAN DE MUYNCK ALS LEIDER VAN DE RONDE VAN ITALIE VAN 1976. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 45 JOHAN DE MUYNCK AAN DE START VAN ZIJN GROTE PRIJS. FOTO MARC VAN HECKE. 2008

P. 46 DE GEBROEDERS PLANCKAERT WILLY, WALTER EN EDDY IN 1980 IN HET SHIRT VAN MINI FIAT. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 46 WILLY PLANCKAERT HAD EEN VLIJMSCHERP EINDSPRINT. COLLECTIE MARK VAN HAMME. 1967

P. 47 WALTER PLANCKAERT WON IN 1976 DE RONDE VAN VLAANDEREN. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 47 WILLY PLANCKAERT IN EEN SPRINTDUEL MET EDDY MERCKX TIJDENS DE ZESDE RIT VAN DE RONDE VAN SARDINIE VAN 1967. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 47 WALTER PLANKAERT BOUWDE OOK EEN MOOIE LOOPBAAN UIT ALS SPORTBESTUURDER. HIER PRAAT HIJ BROER EDDY MOED IN TIJDENS DE RONDE VAN FRANKRIJK VAN 1986. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 48 EDDY PLANCKAERT ALS GROENE TRUI IN DE TOUR VAN 1988. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 49 EDDY PLANCKAERT TOONDE IN DE TOUR MEERMAALS ZIJN SNELLE BENEN. IN 1986 WON HIJ DE ACHTSTE RIT NAAR NANTES. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 50 MARCEL RYCKAERT ALS KAMPIOEN VAN OOST-VLAANDEREN. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 51 FRANK HOSTE WERD BELGISCH KAMPIOEN IN TERTRE IN 1982. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 51 RUDY MATTHYS VOELDE ZICH IN ZIJN SAS OP DE KASSEIEN. HIER ZIEN WE HEM AAN HET WERK IN PARIJS-ROUBAIX VAN 1985. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 52 RUDY MATTHYS WAS EEN BEGENADIGD SPRINTER. HIER KLOPT HIJ HET HELE PELOTON IN EEN RIT IN DE RONDE VAN LUXEMBURG VAN 1984. COLLECTIE MARK VAN HAMME

P. 52 RUDY DHAENENS KROONDE ZICH TOT WERELDKAMPIOEN IN HET JAPANSE UTSUNOMIYA. COLLECTIE MARK VAN HAMME. 1990

P. 53 RUDY DHAENENS (MIDDEN) TUSSEN RUDY MATTHYS EN PATRICK VERSLUYS TIJDENS DE WAALSE PIJL VAN 1985. COLLECTIE MARK VAN HAMME.

P. 54 BESTUUR VAN DE WIELERCLUB ‘SPORTVRIENDEN’. COLLECTIE STAF DE ROO. 1969

P. 56 SUPPORTER. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 58 NOG INVULLEN WELKE FOTO VAN STEVEN

P. 59 NOG INVULLEN WELKE FOTO'S VAN STEVEN

P. 60 OMLOOP VAN DE GOUDEN GARNAAL. FOTO MARC VAN HECKE. 2006

P. 60 STEVEN CAETHOVEN WINT DE OMLOOP VAN DE GOUDEN GARNAAL. FOTO MARC VAN HECKE. 2005

P. 60 KLEURRIJKE RECLAMES OP WIELERTRUITJE. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 60 SUPPORTER. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

P. 61 RONDE VAN VLAANDEREN. FOTO STEVEN DE BAERE. 2008

COLOFON

ERFGOED LEEFT MEETJESLAND KOERST

De reeks Erfgoed Leeft is een initiatief van Erfgoedcel Meetjesland.

UITGAVE

COMEET/Erfgoedcel Meetjesland
Van Hoorebekeplein 1 bus 4, 9900 Eeklo
erfgoedcel@comeet.be
www.erfgoedcelmeetjesland.be
T en F: 09 373 75 96
v.u. Frank Sierens

TEKST Dominique Lampo

EINDREDACTIE Marc Van Hulle

COORDINATIE Sylvia Matthys en Hanne Couckuyt

BEELD Steven De Baere, collectie Staf De Roo, collectie Frank Geysens, collectie Heemkundige Kring Land van Nevele, collectie Heemkundige Kring Land van de Woestijne, collectie Provincie Oost-Vlaanderen. Dienst monumentenzorg en cultuurpatrimonium, collectie Walter Redel, collectie Mark Van Hamme, Marc Van Hecke

VORMGEVING Quatre Mains (Maldegem-Donk)

DRUK Sint-Joris (Merendree)

WETTELIJK DEPOT 2009/11.065/1

MET BIJZONDERE DANK AAN André Bollaert, Jan Camerlinckx, Centrum Ronde van Vlaanderen, Steven De Baere, Pieter De Reu, Staf De Roo, Dorien Meire, Martine Pieteraerens, Toerisme Meetjesland, Mark Van Hamme, Walter Redel, Wielemuseum Roeselare

De Erfgoedcel Meetjesland wordt gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap en COMEET (Cultuuroverleg Meetjesland) door middel van een erfgoedconvenant.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Jeneverhuis
VAN HOOREBEKE

